

Súd: Okresný súd Košice I
Spisová značka: 34C/119/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7112228399
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Bowker
ECLI: ECLI:SK:OSKE1:2020:7112228399.34

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice I v konaní pred sudkyňou JUDr. Lenkou Bowker v právnom spore žalobcu: W., nar. X.X.XXXX, bytom XXX XX Zlatá Idka č. XXX, štátny občan SR, proti žalovanému: Slovenská republika - zastúpená Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava, o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci

rozhodol:

Zmenu petitu učinenu žalobcom na pojednávaní dňa 13.8.2020 **n e p r i p ú ť a .**

Žalovaná **j e p o v i n n á** zaplatiť žalobcovi sumu 10.000,- Eur titulom nemajetkovej ujmy do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu **z a m i e t a .**

V konaní o zaplatenie majetkovej ujmy žalovanej **p r i z n á v a** voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%.

V konaní o zaplatenie nemajetkovej ujmy žalobcovi **p r i z n á v a** voči žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenu tunajšiemu súdu 6.11.2012 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného označeného ako Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky k povinnosti zaplatiť mu s poukazom na ust. § 17 od. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. sumu 600.000,- Eur a s poukazom na ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. sumu 1.000.000,- Eur, a to titulom náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci.

2. Žalobu žalobca odôvodnil nasledovnými skutočnosťami: Dňa 6.9.2006 bolo uznesením KR PZ - úradu justičnej a kriminálnej polície v Košiciach pod sp. zn. ČVS.: začaté trestné stíhanie jeho osoby, ako osoby spoluobvinenej zo spáchania zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 Trestného zákona. Ešte tohto istého dňa 6.9.2006 bol rozhodnutím KR PZ SR - úradu justičnej a kriminálnej polície pod tou istou sp. zn. priamo z výsluchu eskortovaný do CPZ, a to údajne z dôvodov daných § 71 ods. 1, písm. a/, b/, c/ Trestného poriadku a úrad KR PZ SR adresoval príslušnej prokuratúre podnet na podanie návrhu na vzatie do väzby. Dňa 7.9.2009 podala Okresná prokuratúra Košice I (ďalej len OP) pod sp. zn. 2Pv/1076/06 návrh na jeho vzatie do väzby. Zo zadržania bol prepustený uznesením OS Košice I v konaní pod sp. zn. 0Tp/152/2006 dňa 9.9.2006. Proti tomuto uzneseniu podala OP priamo do zápisnice sťažnosť, ktorú sťažnosť však písomne neodôvodnil, takže KS v Košiciach sťažnosť OP zamietol. Dňa 7.3.2007 podala OP príslušnému súdu obžalobu vo veciach spáchania zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1, písm. b/ Trestného zákona, ktorá vec bola rozhodnutím KS v Košiciach

delegovaná na konanie a rozhodnutie na OS v Spišskej Novej Vsi. Dňa 30.6.2011 vyniesol konajúci súd vo veci sp. zn. 4T/103/2007 rozsudok, ktorým žalobcu uznal vinným zo spáchania zločinu marenia spravodlivosti a bol mu za spáchanie tohto zločinu uložený podľa § 344 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona trest v trvaní 18 mesiacov s podmieneným odkladom na dobu 3 rokov. Proti tomuto rozsudku podal riadne zdôvodnené odvolanie, na základe ktorého KS v Košiciach vydal dňa 7.6.2012 pod sp. zn. 7To/7/2012 uznesenie, ktorým rozsudok OS v Spišskej Novej Vsi zrušil a vrátil tomuto na ďalšie konanie a to najmä z toho dôvodu, že všetky dôkazy, o ktoré oprel súd prvého stupňa svoje rozhodnutie vo veci označil ako nezákonné a nelegálne. Na základe týchto právnych názorov vyslovených Krajským súdom v Košiciach rozhodol konajúci súd OS v Spišskej Novej Vsi opätovne dňa 10.10.2012 tak, že ho spod obžaloby v plnom rozsahu rozsudkom oslobodil a tento oslobodzujúci rozsudok nadobudol právoplatnosť. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, lebo obžalovaný bol spod skutku oslobodený, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Ak došlo vo veci k zastaveniu trestného stíhania alebo oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody konkrétneho prípadu vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť ani začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (rozsudok NS ČR 1Cz/6/90). Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti - zákonnosti začatia a vedenia trestného stíhania je takto neskorší výsledok trestného konania. Jediným a rozhodujúcim meradlom zodpovednosti štátu za vedenie trestného stíhania a konania je jeho neskorší výsledok. Na základe uvedeného a najmä s prihliadnutím na ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu pri výkone verejnej moci je umožnené poškodenému občanovi uplatniť si nárok na náhradu škody, spôsobenú mu štátom pri použití zákonných podmienok. Na základe uvedeného a v zmysle § 3 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/ zákona č. 514/2003 Z.z. určuje tento zákon rozsah zodpovednosti štátu, ktoré sú pre tento prípad rozhodujúce. Podľa § 3 ods. 1 písm. a) zákona žalobca pokladá za nezákonné rozhodnutie - rozhodnutie o vznesení obvinenia: ČVS: I. zo dňa 6.9.2006. Podľa § 3 ods. 1 písm. b) pokladá za nezákonné rozhodnutie - rozhodnutie KR PZ SR o zadržaní a umiestnení v CPZ zo dňa 6.9.2006, podnet KR PZ SR na podanie návrhu na vzatie do väzby zo dňa 7.9.2006, uznesenie OP Košice I o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa KR PZ SR o vznesení obvinenia, návrh OP v Košiciach zo dňa 7.3.2006 na väzobné stíhanie. Podľa § 3 ods. 1 písm. c) za nezákonné rozhodnutie vo veci pokladá - rozsudok OS v Spišskej Novej Vsi 4T/103/07 zo dňa 31.6.2010. Podľa § 4 písm. a) zákona je za orgán konajúci v mene štátu považovaný žalovaný, teda MS SR, ak ku vzniku škody došlo v civilnom alebo v trestnom konaní. Ešte dňa 23.10.2012 bola v zmysle zákona príslušnému orgánu štátu adresovaná žiadosť poškodeného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z., avšak žalovaný zastúpený MS SR sa k takto uplatnenému nároku nevyjadril. Žalobca citoval § 5 ods. 1, § 7, 17 ods. 1, 2, 3 písm. a,b,c,d, zákona 514/2003 Z.z.. Podľa § 17 ods. 1 vo veci náhrady skutočnej škody a ušlého zisku si uplatňuje náhradu škody vo výške 600.000,- Eur, teda sumu 100.000,- Eur za každý rok nedôvodného trestného stíhania (6.9.2006 - 10.10.2012). Podľa § 17 ods. 2 vo veci náhrady škody - nemajetkovej ujmy si uplatňuje nárok na náhradu škody vo výške 1.000.000,- Eur. Túto časť náhrady škody uplatňuje podľa § 17 ods. 3 písm. a), b), c), d) zákona č. 514/2003 Z.z.. V tejto súvislosti je treba mať na zreteli najmä tie skutočnosti, že žalobca bol v čase vznesenia obvinenia vo veci činným advokátom a s prihliadnutím na dĺžku jeho advokátskej praxe a jeho povesť v spoločnosti je treba vziať do úvahy tak jeho spoločenské postavenie ako aj následky dlhodobého trestného stíhania na túto oblasť života. Taktiež je treba vziať do úvahy následky takéhoto nezákonného konania, závažnosť takejto ujmy a na okolnosti, ku ktorým k takémuto konaniu zo strany štátu došlo. V tejto súvislosti je treba zmieniť aj také skutočnosti, ako je absolútna strata klientely a opakovaná vynútená zmena sídla kancelárie, ba v tomto prípade dokonca aj smrť jeho matky. Navyiac v tejto súvislosti je takto potrebné dať dôraz na odškodnenie všetkých tých následkov, ktoré mu vznikli aj v dôsledku medializácie prípadu a aj ináč možného dopadu všetkých možných negatívnych čiastkových skutočností v kontexte s jeho osobou a posúdiť, aké malo takéto závadné konanie štátu vo svojom dôsledku nepriaznivé a na život žalobcu, jeho rodiny a okruhu blízkych negatívne následky. Spolu s takto upravenou výškou škody si uplatňuje aj náhradu škody podľa § 18 ods. 1-3 zákona č. 514/2003 Z.z.. Čo sa týka upravenej výšky celkovej náhrady škody poukazuje na „zjednocujúce stanovisko NS ČR/NS ČR 30CDo/2813/2011. V tejto súvislosti poukazuje najmä na obdobný prípad a to vec Q. c/a MV SR, v ktorom i keď trestné stíhanie menovaného skončilo jeho zastavením približne po 30 dňoch, došlo zo strany MS SR k mimosúdnej vyrovnaniu vo výške 1.640.000,- Eur a to výlučne na základe žiadosti postihnutého o predbežné prerokovanie nároku.

3. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním zo dňa 17.12.2012, kedy okrem iného uviedol, že v prípade aplikácie zákona č. 514/2003 Z.z. sa žalobca titulom náhrady škody voči štátu môže na súde domáhať zaplataenia požadovanej sumy iba v tom prípade, ak príslušný orgán štátu nárok neuspokojil do šiestich mesiacov od podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a náhrady škody. Neuspokojenie nároku v 6-mesačnej lehote určenej na predbežné prerokovanie nároku ju podmienkou jeho uplatniteľnosti na súde, keďže až po prerokovaní nároku (v prípade jeho neuspokojenia) má súd podľa § 8 Občianskeho súdneho poriadku v nadväznosti na § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. právomoc prejednávať a rozhodnúť vec. Podaním žaloby v čase predbežného prerokovania nároku dochádza k obchádzaniu účelu inštitútu predbežného prerokovania nároku. Z obsahu žaloby vyplýva pravdivá skutočnosť, že žalobca sa na neho obrátil so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku, pričom táto mu bola doručená dňa 25.10.2012. V žalobe zo dňa 5.11.2012 (t.j. v podaní vypracovanom 11 dní po doručení žiadosti) žalobca uvádza, že Ministerstvo spravodlivosti sa nevyjadrilo k jeho žiadosti. Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku bola listom zo dňa 26.10.2012 v celom rozsahu postúpená z dôvodu príslušnosti Ministerstvu vnútra SR (podľa doručky bola zásielka prevzatá dňa 5.11.2012). Žalovaný citoval § 4 ods. 1 písm. a), b), f) zákona č. 514/2003 Z.z.. Z citovaných ustanovení vyplýva, že v trestnom konaní prichádza vo úvahy príslušnosť celkom troch orgánov konajúcich v mene štátu v závislosti od toho, ktorý orgán mal nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím spôsobiť škodu. V konkrétnom prípade bola žiadosť o predbežné prerokovanie nároku postúpená na Ministerstvo vnútra SR. V zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. a príslušnej judikatúry, preto nemôžu existovať pochybnosti o tom, že orgánom príslušným zastupovať štát v tomto konaní je Ministerstvo vnútra. Žalovaný ďalej citoval § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.. Z dôvodu, že Ministerstvo spravodlivosti SR v danom prípade nie je príslušné zastupovať Slovenskú republiku (a teda nemohol uplatnený nárok ani predbežne prerokovať), k veci samej sa nevyjadruje. Upozorňuje len na skutočnosť, že žalobca odvíja svoj nárok celkom neprávne aj od rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 4T/103/2007 zo dňa 30.6.2011, ktorý považuje za nezákonné rozhodnutie. Tento však nespĺňa kritériá nezákonného rozhodnutia ani v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., a ani v zmysle žiadnej judikatúry, a to z dôvodu, že nikdy nenadobudol právoplatnosť. Rovnako nesprávne (zrejme len z opatrnosti) označuje za nezákonné aj úkony orgánov činných v trestnom konaní, ktoré napr. vôbec rozhodnutiam nie sú (napr. návrh na vzatie do väzby), pričom mnohé neboli za nezákonné označené ani v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. Pokiaľ žalobca namietal svoje zadržanie, takže je zjavne tiež daná príslušnosť Ministerstva vnútra SR. Žalobca teda podal žalobu: a) voči štátu zastúpenému subjektom, ktorý nie je príslušný konať v mene štátu, pričom ide o subjekt, ktorý z toho dôvodu nárok predbežne neprerokoval, a teda voči takto zastúpenému štátu vôbec nie je splnená podmienka predbežného prerokovania a/alebo b) ku dňu podania žaloby a ani k dnešnému dňu nie je ukončený proces predbežného prerokovania nároku žalobcu so žiadnym orgánom štátu z dôvodu plynutia lehoty na predbežné prerokovanie a súd nemá právomoc o ňom rozhodovať.

4. Žalobca podaním zo dňa 7.11.2013 označil na strane žalovaného ďalšie orgány, ktoré majú v mene Slovenskej republiky za žalovaného konať, a to Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky a Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky a následne vo vyjadrení zo dňa 21.4.2014 uviedol, že z ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. jednoznačne vyplýva tá skutočnosť, že v prípade ak nie je možné určiť príslušný orgán zodpovedný za vznik škody, koná v súlade s § 4 písm. 2 zákona v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR. V tejto súvislosti vo vzťahu k samotnej veci a označeným orgánom štátu na strane žalovaných je však potrebné zdôrazniť, že v každom jednotlivom stupni trestného konania voči jeho osobe sa zúčastnili a konali samostatne zástupcovia označených žalovaných nezávisle, prípadne na vzájomné pokyny a ktorí konali v zmysle uznesenia KS v Košiciach zo dňa 7.7.2012 zjavne protizákonne, a teda v zmysle prejavu akejkoľvek spravodlivosti došlo k rozšíreniu okruhu účastníkov na strane žalovaných, na ktorom však ako žalobca netrvá a v súlade so znením zákona je takto jediným žalovaným subjektom Slovenská republika. Navyiac ponecháva na rozhodnutí konajúceho súdu, či zodpovednosť za protiprávne konanie voči nemu bude riešiť s označenými žalovanými podľa pomeru ich účasti na tomto konaní, prípadne súd určí podľa zákona výlučnú pasívnu legitímáciu zákonom určeného orgány štátu, teda Ministerstvo spravodlivosti SR. Čo sa týka otázky predloženia vybavenia nároku na predbežné prerokovanie nároku od GP SR, takýmto dokumentom nedisponuje a ani tento orgán na podanie obdobného vyjadrenia nebol vyzvaný, pretože ako to už v predchádzajúcom texte uvádza, zodpovedným subjektom na strane žalovaného je Slovenská republika, zastúpená takto podľa citovaného zákona Ministerstvom spravodlivosti SR, ktoré na predbežné prerokovanie nároku riadne reagovalo. V otázke dokladovania a presnej špecifikácie vzniku výšky nemajetkovej ujmy vo veci udáva s poukazom na publikované zjednocujúce stanovisko NS ČR zo dňa 27.6.2012 sp. zn. 30Cdo/2813/2011

publikované v zbierke súdnych rozhodnutí, že výška súdom priznaného zadosťučinenia by mala vo veciach, ktoré sú zhodné v podstatných znakoch, zodpovedať výške už predtým priznanej náhrady. V tejto súvislosti sa takto jeho návrh nároku na výšku nemajetkovej ujmy vo výške 1.000.000,- Eur odvíja od výšky uznaného a uspokojeného návrhu JUDr. K., advokátka, voči ktorému bolo v roku 2011 vedené trestné stíhanie v trvaní 14 dní a uvedená výška odškodného titulom nemajetkovej ujmy bola tomuto aj riadne uhradená navyiac v rámci mimosúdnej dohody. Takto upravuje petit pôvodného návrhu v časti uplatneného nároku na náhradu majetkovej ujmy a to tak, že žiadam, aby súd zaviazal žalovaného / žalovaných k náhrade majetkovej ujmy vo výške náhrady minimálnej mzdy v národnom hospodárstve za každý mesiac trvania trestného stíhania, t.j.: 2006 sumu 252,- Eur x 3 mesiace spolu 756,- Eur, rok 2007 sumu 268,- Eur x 12 mesiacov spolu 3.216,- Eur, rok 2008 sumu 269,- Eur x 12 mesiacov spolu 3.228,- Eur, rok 2009 sumu 295,- Eur x 12 mesiacov spolu 3.540,- Eur, rok 2010 sumu 308,- Eur x 12 mesiacov spolu 3.696,- Eur, rok 2011 sumu 317,- Eur x 12 mesiacov spolu 3.804,- Eur, rok 2012 sumu 327,- Eur x 10 mesiacov spolu 3.270,- Eur, teda spolu 21.510,- Eur.

5. Okresný súd Košice I uznesením č.k. 34C/119/2012-89 zo dňa 11.6.2014 konanie čo do časti majetkovej ujmy 578.490,- Eur zastavil a o trovách zastaveného konania si vymienil rozhodnúť v rozhodnutí vo veci samej. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 12.7.2014.

6. Žalovaný - Slovenská republika zastúpená Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky vo svojom vyjadrení zo dňa 23.7.2014 navrhol žalobu žalobcu v plnom rozsahu zamietnuť. Poukázal na zákon č. 412/2012 Z.z. zo dňa 27.11.2012, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 514/2003 Z.z., ktorým došlo k špecifikácii podmienok zodpovednosti orgánu konajúceho v mene štátu, pričom citoval § 4 ods. 1 písm. b) a f). Trestná vec žalobcu dospela až do štádia trestného stíhania pred súdom, čo znamená, že nedošlo k zrušeniu uznesenia vyšetrovateľa o vznesení obvinenia žalobcovi prokurátorom, ale v danej trestnej veci bolo nariadené hlavné pojednávanie. Okrem toho vyšetrovateľ policajného zboru v predmetnej trestnej veci vždy konal v súlade so záväzným pokynom dozorujúceho prokurátora. S poukazom na vyššie uvedené v súlade s citovanými ustanoveniami § 4 ods. 1 písm. b) a f) zákona č. 514/2003 Z.z. neprichádza do úvahy použitie ustanovenia § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z. Orgánom procesne spôsobilým konať v mene Slovenskej republiky v tejto veci je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Poukázal ďalej na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 16Co/787/2013-280 zo dňa 17.4.2014, ktorým bolo potvrdené uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica o zmene označenia žalovaného postupom podľa ust. § 92 ods. 2, ods. 3 O.s.p., kde súd postupoval v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., účinného od 1.1.2013 a pripustil zmenu označenia žalovaného zo Slovenská republika zastúpená Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky na Slovenská republika zastúpená Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky. Žalobca si vo svojej žiadosti uplatňuje nárok na náhradu škody okrem iného v súvislosti s rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves 4T/103/2007 zo dňa 31.6.2010. S prihliadnutím na skutočnosť, že vo veci nároku na náhradu škody koná v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. v mene štátu jeden orgán verejnej moci sa Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky nepovažuje za orgán oprávnený konať za štát v tejto veci. Novela neobsahuje prechodné a záverečné ustanovenia vo vzťahu ku zákonu č. 514/2003 Z.z. Podľa jeho názoru v tomto prípade nedochádza k spätnej retroaktivite zákona, nakoľko pasívne legitimovaným bola a je Slovenská republika, novelou došlo len k špecifikácii podmienok na určenie procesne spôsobilého orgánu konajúceho v mene Slovenskej republiky. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky preto namieta nedostatok svojej procesnej spôsobilosti konať v mene štátu na strane žalovaného a navrhuje, aby súd ustálil, že ústredným orgánom príslušným konať vo veci na strane žalovaného v zmysle § 4 zákona č. 514/2003 Z.z. je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, prípadne Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, a aby ďalej pokračoval v konaní s takto určeným orgánom na strane žalovaného. Predpokladom zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci v danom prípade sú: nezákonné rozhodnutia, škoda, príčinná súvislosť. Uznesenie o vznesení obvinenia nebolo príslušným orgánom zrušené z dôvodu nezákonnosti. Na základe uvedeného nie je možné uznesenie vyšetrovateľa, ktorým bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie zo spáchania trestného činu považovať za nezákonné rozhodnutie v zmysle § 6 zákona č. 514/2003 Z.z. Pretože citovaný zákon bližšie nedefinuje škodu a ani neupravuje rozsah jej náhrady, treba v tejto súvislosti aplikovať príslušné ustanovenia všeobecnej úpravy § 442 Občianskeho zákonníka a škodu vo všeobecnosti chápať ako ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, ktorý je objektívne v peniazoch, ako všeobecným ekvivalentom a je napravitelná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného. Podľa ustáleného názoru judikatúry sa za skutočnú škodu pokladá majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch, ktorá spočíva v zmenšení (úbytku, príp. strate, zničení) existujúceho majetku a predstavuje majetkové

hodnoty, ktoré bolo treba vynaložiť na to, aby sa vec uviedla do predošlého stavu, resp. aby sa v peniazoch vyvážili dôsledky vyplývajúce z toho, že navrátenie do predošlého stavu nebol dobre možné, alebo účelné. Dôkazné bremeno o tom, že škoda vznikla a aký je jej rozsah (výška) zaťažuje poškodeného. Nakoľko žalobca nevie preukázať reálny vznik škody, ktorý mu mala byť spôsobená, ako ani jej rozsah (vyčíslenie vzniknutej skutočnej škody vo výške 21.510,- Eur nepodložil žiadnymi dôkazmi) má za to, že nie je splnená ani táto zákonná podmienka. Existencia príčinnej súvislosti na vznik práva na náhradu škody, je nevyhnutná, a to bez zreteľa na to, či povinnosť na náhradu škody je založená na princípe zavinenia, alebo na základe objektívnej zodpovednosti. Ak nie je daná príčinná súvislosť, nevzniká zodpovednosť za škodu. Nestačí len pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, ale vždy sa vyžaduje dôkaz jej existencie. V tomto prípade absentuje vzťah priamej príčinnej súvislosti medzi údajným nezákonným rozhodnutím a škodou v podobe minimálnej mzdy v národnom hospodárstve, za každý mesiac trvania trestného stíhania, nakoľko žalobca nepreukázal, že by na takéto plnenie mal nárok, resp. má za to, že takýto nárok nemá oporu v právnom poriadku. V danom prípade neboli naplnené základné predpoklady na vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Zároveň považuje žalobcom požadovanú nemajetkovú ujmu za neopodstatnenú. Žalovaný ďalej citoval čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, § 2 ods. 4, § 6 ods. 1, 2 Trestného poriadku. V zmysle uvedeného je nepochybnou skutočnosťou, že informovaním o postupe v uvedenom trestnom konaní si OČTK plnili zákonnú povinnosť a to v medziach zákona. Nebola pritom porušená zásada prezumpcie neviny zakotvená v Ústave Slovenskej republiky a Trestnom poriadku. Uvedená zásada platí rovnako pre každého a z toho dôvodu považuje nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy bez opory v právnom poriadku Slovenskej republiky. Ak má žalobca subjektívny pocit, že jeho osoba bola v médiách vykreslená bez ohľadu na prezumpciu neviny, potom za uvedené konanie nenesie zodpovednosť Slovenská republika, ale naopak uvedené médiá. Žalobca by sa mal v takom prípade svojich osobnostných práv domáhať voči uvedeným médiám. Slovenská republika rovnako nezodpovedá za ujmu vyvolanú uvedenou medializáciou rodine žalobcu. S prihliadnutím na § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. náhrada nemajetkovej ujmy je odôvodnená najmä v prípadoch, keď došlo vzhľadom na osobu poškodeného a všetky ostatné okolnosti k takému zásahu do práv poškodeného, ktorý preukázateľne zanechal závažné následky, či už v jeho súkromnom živote alebo v jeho uplatnení. Pre určenie výšky primeraného zadostučinenia v peniazoch sú stanovené dve kritériá, a to závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nezákonnému rozhodnutiu došlo. Výška peňažnej náhrady je predmetom voľnej úvahy súdu, pričom súd musí prihliadnúť aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo a to jednak vo vzťahu k postihnutej osobe a jednak vo vzťahu k subjektu, ktorý nezákonné rozhodnutie vydal. V súvislosti s § 17 ods. 3 zákona žalovaný konštatoval, že žalobca žiadnym spôsobom nezdôvodnil svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.000.000,- Eur. Z návrhu nie je jasné z akých skutočností žalobca vychádzal pri jej vyčíslení. Žalobca ďalej neuviedol žiadne skutočnosti, ani nenavrhol vykonať dôkazy, ktoré sú relevantné pre posúdenie výšky nemajetkovej ujmy v zmysle § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z.. Taktiež vo svojom žalobnom návrhu neuvádza skutočnosti, ktoré by odôvodňovali, prečo v danom prípade nie je dostatočným zadostučinením samotné konštatovanie práva v zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. V zmysle uvedeného žalovaný zastáva názor, že na priznanie náhrady škody nie sú v danom prípade splnené základné podmienky ustanovené vyššie citovaným zákonom. Žalobca nesie dôkazné bremeno ohľadne tvrdenia o vzniku nemajetkovej ujmy. To však spočíva nielen v povinnosti tvrdenia, ale aj v povinnosti preukázania tvrdených skutočností. Čo sa týka nemajetkovej ujmy má žalovaný za to, že žalobca nepreukázal, že došlo k zníženiu jeho cti, ľudskej dôstojnosti, resp. že poklesla jeho vážnosť v spoločnosti. Nie je teda dostatočne preukázaná závažnosť vzniknutej ujmy, narušenie súkromného života, či spoločenského uplatnenia. Žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť medzi stratou klientely, resp. zmenou sídla jeho advokátskej kancelárie a rozhodnutím žalovaného, ktoré označil ako nezákonné. Dôkazné bremeno nespočíva len v povinnosti tvrdenia, ale aj v povinnosti preukázania tvrdených skutočností. V danom prípade však žalobca podľa jeho názoru nepreukázal svoje tvrdenie a neuniesol dôkazné bremeno ohľadom preukázovania svojho nároku. Podľa § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu, ktorý je zákon č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi. Nakoľko predmetný zákon v § 6 ustanovuje, že suma odškodnenia nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy, nemá žalobcom uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy oporu v platnej legislatíve.

7. Žalobca na pojednávaní dňa 10.8.2015 zobral žalobu späť v časti uplatnenej nemajetkovej ujmy 1.000.000,- Eur a žiadal priznať jej titulom sumu 100.000,- Eur. Uvedené čiastočné späťvzatie žaloby

malo byť reakciou žalobcu na návrh žalovaného na zloženie preddavku na trovy konania podľa § 141a zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku a zároveň ho žalobca odôvodnil tým, že chce, aby sa predišlo osočovaniu, že jeho návrh je šikanóznym.

8. Žalobca v podaní zo dňa 15.8.2015 uviedol, že plne trvá na dôvodoch svojho žalobného návrhu a všetkých predložených dôkazoch. Čo sa týka žalovaným namietaných rozporov v otázke výšky požadovanej náhrady škody, tu dáva do pozornosti konajúceho súdu, že tento zmätočný prejav, ktorý učinil na pojednávaní dňa 23.9.2014 a ktorým požadoval upraviť výšku požadovanej náhrady škody na sumu 100.000,- Eur vykonal v stave právnej neistoty, do ktorej bol uvedený neetickým návrhom zástupcu žalovaného, ktorý navrhol spoplatnenie jeho žalobného návrhu poukazujúc pritom na ustanovenia § 141a O.s.p. Toto ustanovenie zákona v čase konania pojednávania nepoznal a až dodatočne si uvedomil, že celé konanie podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je oslobodené od súdnych poplatkov. Žalobca poukázal na tú skutočnosť, že aj s odstupom času je mu ťažko vyhodnotiť príčinnú súvislosť konania žalovaného a tých následkov, o ktoré oprel svoje tvrdenia o vzniku škody. Každému čo i len trochu súdneho a objektívneho pozorovateľovi musia byť tieto následky zrejmé. Ako ináč má vyhodnotiť následky konania žalovaného, akými sú zahájenie a dlhodobé vedenie trestného stíhania za skutok, ktorý nikdy nespáchal, obmedzenie osobnej slobody a mohutná medializácia trestného stíhania nevynímajúc televíznu a tlačovú medializáciu a to nie len v mieste jeho trvalého bydliska, ale na území celej Slovenskej republiky a v nie konečnom rade aj dôsledky takmer 10 rokov trvajúceho trestného stíhania (pozn. sudcu: správne má byť uvedené 6 rokov), vrátane neprávoplatného odsúdenia Okresným súdom v Spišskej Novej Vsi. Aký iný, ak nie vrcholne nepriaznivý až zdrvivý následok pre človeka pracujúceho v oblasti poskytovania právnej pomoci, akým advokátom určite je, by mohli mať obdobné dôvody, ak nie priamo likvidačné a to tak v oblasti jeho súkromného života ako aj najmä v oblasti profesného života. Čo sa týka otázky príčinnej súvislosti medzi trestným konaním a úmrtím jeho matky, tejto otázke dá sa povedať dostatočne nerozumie, avšak jednoznačne trvá na skutočnosti, že smrť jeho matky je jedným z priamych dôsledkov trestného konania voči jeho osobe. Jeho matka bola až do začatia jeho trestného stíhania absolútne zdravou a svojprávnou osobou, ktorá žila úplne samostatne vo svojom byte a v plnej miere bola schopná postarať sa o seba. Ako ináč, než ako následok nezákonného konania štátu voči osobe jej syna má hodnotiť smrť svojej matky. Jednoznačne hodnotí smrť svojej matky ako príčinný následok konania štátu voči jeho osobe. Na jednej strane je pravdou, že jeho matka v roku 2008 mala vek 80 rokov, avšak na druhej strane musí brať do úvahy, že jej staršia sestra dosiahla v roku 2015 vek 90 rokov v plnom fyzickom a telesnom zdraví i keď s čiastočným mentálnym postihnutím, ktoré však je plne adekvátne jej veku, ktoré postihnutie vôbec neobmedzuje jej pokojný spôsob života. Čo sa týka jeho pracovného zaradenia v čase po prepustení zo zadržania, teda v čase od 9.9.2006 do budúcnosti, toto musí taktiež upresniť a uviesť na pravú mieru. V čase zahájenia trestného stíhania, ako aj v čase po prepustení zo zadržania vykonával prácu advokáta, ktorú prácu vykonával už od roku 1988. Od roku 1988 až do termínu 30.5.1990 pôsobil ako koncipient KZA v Košiciach a od termínu 1.6.1990 až do termínu 1.4.2008 pôsobil ako advokát SAK. V roku 2008 bol z dôvodu neuhradenia členského poplatku vyčiarknutý zo zoznamu advokátov SAK a v nasledujúcom období pôsobil ako zmluvný asistent niekoľkých advokátskych kancelárií. Následne až v roku 2013 potom, čo svoju nepriaznivú finančnú situáciu riešil finančnou pôžičkou a následne uhradením všetkých čiastkových dlhov voči SAK, bol opätovne zapísaný do zoznamu advokátov SAK. Avšak nepriaznivé dôsledky predchádzajúcich udalostí v spojitosti s jeho osobou a členstvom v SAK sa dodnes prejavujú na výkone a najmä na výsledkoch jeho práce a záujmu verejnosti.

9. Okresný súd Košice I uznesením zo dňa 21.10.2015 vydaným pod č. k. 34C/119/2012-250 konanie v časti náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 900.000,- Eur zastavil a o trovách konania si vymienil rozhodnúť vo veci samej. Zároveň rozhodol tak, že nepripustil návrh žalobcu na zmenu žaloby v zmysle jeho vyjadrenia na pojednávaní konanom dňa 10.8.2015.

10. Žalobca v podaní zo dňa 7.1.2016 uviedol, že právo na náhradu škody je v tomto prípade dané predovšetkým tým, že škoda mu bola spôsobená konaním orgánu štátu a to najmä tým, že štát voči jeho osobe viedol trestné stíhanie, ktoré neskončilo odsúdením, ale práve naopak, bol spod vykonštruovanej obžaloby v plnom rozsahu oslobodený. Vo vzťahu k uplatnenej výške odškodnenia predloženého formou odpisov jeho daňových priznaní, tak kvalifikovanejší dôkaz dosahovaných príjmov, než sú odpisy daňových priznaní si osobne nevie ani len predstaviť. Z predložených daňových priznaní je zrejmé, že jeho príjmy tak, ako boli tieto deklarované práve predloženými výpismi z daňových priznaní, vychádzali výlučne z praxe vykonávanej advokátskej činnosti, založenej výhradne na dlhodobej a možno

aj svedomitej a úspešnej práci a jej výsledkoch, pričom musí uviesť tú skutočnosť, že rozdiel v príjmoch napríklad v roku 2003 medzi ním ako advokátom a napríklad prokurátorom krajskej prokuratúry bola asi taký, že pokiaľ prokurátor krajskej prokuratúry v Košiciach dosahoval ročný príjem rádovo niečo okolo 30.000,- Sk, jeho príjem za toto obdobie činil ročne niečo okolo 800.000,- Sk. Dnes jednoznačne vinou následkov neodôvodneného trestného stíhania a teda jednoznačne vinou žalovaného, dosahuje jeho príjem od roku 2006 až do dnešných dní pri nezmenenom druhu práce a jeho osobnom nasadení v práci ani nie 0,5% príjmov, dosahovaných v rokoch 2002-2006. Škoda bola spôsobená zavineným výlučným konaním odporcu a to jednoznačne zhoršením všeobecného ponímania jeho osoby ako právnika - advokáta v očiach a vedomí verejnosti, ktoré bolo zavinené a súviselo so začatím a vedením nedôvodného trestného stíhania a s týmto súvisiacou medializáciou, ktoré opakovane skončili jeho plným oslobodením. Žalobca si nevie predstaviť, ako ináč je možné dokazovať tento následok, než jednoduchým poukázaním na nezákonné skutočnosti, ktoré viedli k začatiu a vedeniu trestného stíhania. Je zrejme a nepochopiteľné, že súdna prax používa na dokazovanie poškodenia dobrého mena poškodeného formu výsluchu akýchsi svedkov, ktorí podľa svojich vedomostí majú popísať následky trestného stíhania na osobu poškodeného. Zo súdnej praxe musia byť súdu viac ako zrejme nepriaznivé dopady obdobného konania na poškodeného. Súdnemu nemá očakávať od žalobcu v súvislosti s uvedenými skutočnosťami akýkoľvek súpis svedkov, ktorý by dosvedčili jeho úpadok tak ľudský ako aj finančný. V tejto súvislosti a pre lepšie ozrejmienie vzájomných vzťahov jeho osoby k osobám v postavení zástupcov či pracovníkov rôznych kontrolných orgánov uvádza, že niekedy v roku 1992 si so súhlasom matky zriadil na podklade živnostenského listu matky, keďže ako advokát nemohol v rámci zákona podnikáť v inej oblasti než v oblasti poskytovania právnej pomoci, firmu s označením DOLLY MODELS, IČO: 17 243 548, so sídlom v Košiciach, Kováčska č. 47, ktorá firma bola v podstate reklamnou spoločnosťou s hlavným záberom na oblasť módy, módnych prehliadok a prezentácie rôznych výrobkov na trhu. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že táto firma bola viac rokov výhradným partnerom takýchto spoločností na trhu akými boli a sú spoločnosti Philip Morris (MARLBORO a iné), Pepsi Cola a nad rámec takýchto aktivít firma zastrešovala ako organizátor, prípadne spoluorganizátor v týchto rokoch spoločenské akcie typu MISS SLOVENSKO, prípadne LOOK OF THE YEAR. Príjmy z týchto aktivít boli minimálne adekvátne, ak nie vyššie k už deklarovaným príjmom pochádzajúcim z advokátskej činnosti. V tejto súvislosti sa natíska otázka, aký je rozdiel medzi nárokom dr. A. a Dr. P., najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že samotné trestné stíhanie vedené voči Dr. Valkovi skončilo zastavením konania v lehote 4 dní od vznesenia obvinenia, kdežto v jeho prípade trvalo trestné stíhanie takmer 8 rokov (pozn. sudcu: správne má byť uvedené 6 rokov).

11. Podaním zo dňa 23.4.2017 žalobca ozrejmil súdu ním podané jednotlivé návrhy vo veci ochrany osobnosti a návrhov v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. vedené na Okresnom súde Košice I. a to sp. zn. 40C/226/2014, 34C/119/2012, 12C/68/2013, 10C/79/2010. Uplatňované nároky na výšku náhrady škody sa opakujú a teda sú tým čiastočne napĺňané tie prednesy zástupcu žalovanej strany, že nároky na finančné odškodnenie sa opakujú. Je však treba brať do úvahy tú skutočnosť, že jednotlivé nároky vyplývajúce z ustanovení tak o ochrane osobnosti, tak i nároky vyplývajúce z ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. sú zákonom určené takým spôsobom, že v ich zmysle sa náhrada škody uhrádza takmer zhodne /teda uhrádza sa majetková a nemajetková ujma/ a v neposlednej rade je treba zdôrazniť, že zo strany žalovaných došlo k opakovanému trestnému stíhaniu žalobcu a to tak v roku 2004 ako aj v roku 2006, pričom v oboch prípadoch došlo v týchto trestných veciach k oslobodeniu žalobcu spod príslušnej obžaloby. Teda zhodu vo výške a určení dôvodu uvedenými návrhmi požadovanej výšky náhrady škody jednoznačne určuje zákon.

12. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 24.4.2017 k prednesom a vyjadreniam žalobcu uviedol, že v súvislosti s namietanou nezákonnosťou uznesenia o vznesení obvinenia považuje za potrebné poukázať na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II. ÚS 163/2013-50 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 201/2007 zo dňa 30.07.2008 Do pozornosti súdu dáva žalovaný i rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Lavrechov proti Českej republike zo dňa 20.6.2013. Prípadnú konštrukciu spočívajúcu v tom, že nezákonným je uznesenie o vznesení obvinenia s poukazom na to, že žalobca bol spod obžaloby oslobodený a vzhľadom na toto oslobodenie je uznesenie o vznesení obvinenia nezákonným rozhodnutím nie je možné akceptovať a to najmä s prihliadnutím na to, že takáto konštrukcia nemá oporu v žiadnom ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z.. Zákon č. 514/2003 Z.z. v žiadnom ustanovení neupravuje, čo i len rámcovo takúto konštrukciu a nepriznáva jej status nezákonného rozhodnutia. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na právny názor vyjadrený v rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 15.10.2015 č. k. 8C 10/2013-154, rozsudku Okresného

súdu Bratislava I zo dňa 24.07.2015 č. k. 19C/181/2013-140 a rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 19.09.2016 č. k. 42C 412/2015-170. Absencia právnej úpravy tejto konštrukcie tzv. nezákonného rozhodnutia - uznesenia o vznesení obvinenia v normatívnom texte nemá za následok medzeru v právnom poriadku Slovenskej republiky, ale je vyjadrením vôle normotvorcu takúto konštrukciu ani neuzákoniť. Vzhľadom k tomu neprináleží súdom vytvárať takúto konštrukciu v rámci ich rozhodovacej činnosti. Žalovaný ďalej poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 9C 66/2008 a Krajského súdu Bratislava sp. zn. 8Co 251/2010, Okresného súdu Košice II zo dňa 19.9.2016 č. k. 42C 412/2015-170, Okresného súdu Bratislava I zo dňa 4.12.2015 č. k. 19C/71/2014-95 a totožný názor zaujal i Okresný súd Bratislava I vo svojom rozsudku zo dňa 9.5.2016 č. k. 10C 108/2011-242. Žalovaný taktiež poukázal na rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 20.10.2016 č. k. 25C 110/2012-210, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20.3.2012 sp. zn. 7 Cdo 27/2011, rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 19.10.2016 č. k. 10C 191/2014-185.

13. V podaní zo dňa 25.6.2017 žalobca k námietke žalovaného k duplicitnému uplatneniu nárokov uviedol, že predmetom konania je náhrada škody voči štátu za vedené trestné stíhanie od vznesenia obvinenia dňa 6.9.2006 do oslobodzujúceho rozsudku zo dňa 10.10.2012, vrátane obmedzenia na osobnej slobode umiestneným v CPZ, neprávoplatným odsúdením na trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov, pričom výkon trestu bol odložený na dobu 18 mesiacov. Spod obžaloby bol oslobodený na tom skutkovom základe, že všetky dôkazy predložené prokuratúrou vo veci boli súdom vyhodnotené ako nezákonné. Na základe takéhoto priebehu a výsledku súdneho konania podal v roku 2012 dve žaloby a to jednak žalobu na ochranu osobnosti s príslušným nárokom na náhradu škody v súlade s §§ 11 -16 OZ a aj žalobu na náhradu škody spôsobenú orgánom štátu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. V označených právnych veciach ide podľa záverov právnej teórie o dva celkom odlišné práva a teda z nich vyplývajúce možnosti uplatnenia právnej ochrany. Predovšetkým ide o ustanovenia zákonných predpisov o ochrane osobnosti §§ 11-16 OZ a predpisy poskytujúce ochranu pred nezákonným konaním orgánu verejnej moci /orgánu štátu/, ktorých pôsobnosť upravuje zákon č. 514/2003 Z.z.. Podľa rozsudku NS SR zo dňa 26.9.2013 č. k.: 3Cdo/176/2013 ide v uvedených právnych veciach, teda vo veci nároku na ochranu osobnosti a nároku vyplývajúceho zo zákona č. 514/2003 Z.z. o uplatnenie práv vyplývajúcich z dvoch samostatných právnych skutočností, ktoré sú charakterizované rôznou pojmovou a obsahovou odlišnosťou, keďže nároky z porušenia ustanovení o ochrane osobnosti sú upravené v Občianskom zákone a zodpovednosť za náhradu škody spočíva na tom orgáne, ktorý škodu spôsobil, zatiaľ čo nároky na náhradu škody spôsobenej orgánom štátu pri výkone verejnej moci zodpovedá jednoznačne štát. Teda z hľadiska tejto zákonnej úpravy v žiadnom prípade nemôže ísť o duplicitné uplatnenie nárokov na náhradu škody. Spôsob uplatnených nárokov spočíva jednak na náhrade materiálnej škody, teda škody skutočnej, ako aj náhrade škody nemateriálnej, teda škody spôsobenej v oblasti, ktorá sa premieňa do sféry psychickej stránky osobnosti. Zmyslom náhrady skutočnej, teda materiálnej škody je poskytnúť odškodnenie tej časti škody, ktorá vznikla na majetku poškodeného priamym úbytkom na stránke príjmov fyzickej osoby, ktorá ujma sa prejavila v úbytku existujúceho majetku poškodeného a náhrada škody tak predstavuje hodnotu potrebnú na uvedenie veci do predošlého stavu, pričom pri výške náhrady škody sa vychádza z hodnoty veci v čase poškodenia. Zmyslom náhrady nemajetkovej ujmy je náhrada výšky škody, ktorá vznikla ako následok protiprávneho konania vo sfére poškodenia duševného, vnútorného, pocitového života výsostne vlastného každej fyzickej osobe, teda taká škoda, ktorá postihla emocionálnu, teda nemateriálnu stránku osobnosti človeka. Jedinou okolnosťou, ktorá by ako tak mohla byť postihnutá námietkou „duplicitného uplatnenia“ sa takto javí tá okolnosť, ktorá spočíva na uplatnení nárokov v čase, v ktorom sa tieto nároky vzájomne prekrývajú. O duplícite by sa tak dalo polemizovať iba čo sa týka výlučne časového a skutkového prekrývania sa uplatnených nárokov, kedy sa uplatnené nároky za konanie orgánov štátu v rokoch 2004 a 2006 časovo aj skutkovo prekrývali, avšak sa jedná už svojím charakterom, formou uplatnenia, ba dokonca rozdielnosťou právnej úpravy o úplne rozdielne, nezlučiteľné a vôbec neporovnateľné nároky. Dalo by sa hovoriť o duplícite nárokov vyplývajúcich z návrhov žalobcu v prípade, ak by sa jednalo o totožné nároky vychádzajúce z jedného typu protiprávneho konania zodpovednostných subjektov. Ak však berieme do úvahy časovú odlišnosť /rok 2004 a rok 2006/ a aj dejovú odlišnosť jednotlivých konaní /trestné stíhanie za neporovnateľné skutky/, pričom navyše aj samotné trestné stíhanie v týchto veciach skončilo na základe neporovnateľných dôvodov /2004 - oslobodenie resp. 2006 - vyhlásenie trestného stíhania za nezákonné/ ani táto, čisto teoretická možnosť na vyhlásenie duplicity uplatnených nárokov sa nezdá z pohľadu žalobcu ako priechodná. Žalobca citoval rozsudok NS SR z 28.5.2014 č. k. 7Cdo 65/2013 publikovaný v Zbierke stanovísk NS a súdov SR pod R 1/2015, ktorého závery sa podľa jeho názoru dajú analogicky použiť. Pri akomsi celkovom pohľade a zhodnotení vôbec možnosti žalobcom duplicitného uplatnenia nárokov by sa relatívne dalo

hovorí výlučne v tom prípade, ak by aspoň jeden jediný prípad zo štyroch žalobcom uplatňovaných návrhov bol aspoň neprávoplatne skončený, čo však ani jeden nie je.

14. Súd vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 22.3.2018, kedy I. žalobu zamietol, II. zmenu petitu žaloby v zmysle vyjadrenia žalobcu na pojednávaní dňa 2.11.2017 nepripustil, III. žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

15. Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 11Co/186/2018 - 576 zo dňa 20.11.2018 rozsudok v napadnutom zamietavom výroku a vo výroku o trovách konania zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zároveň odmietol odvolanie proti výroku napadnutého rozsudku o nepripustení zmeny žaloby.

16. V odôvodnení Krajský súd v Košiciach uviedol, že právne otázky povahy trestného stíhania z hľadiska zodpovednostných titulov, vymedzených zák. č. 514/2003 Z. z a spôsobu hodnotenia jeho zákonnosti, boli už definitívne v právnej praxi doktrínálne ustálené ÚS SR v jeho rozhodnutí zo 7. júla 2016 sp. zn. I. ÚS 320/2016, v ktorom tento mimo iného tiež konštatoval, že „nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania“, a že „pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo.“ Pokiaľ žalovaný na podporu svojej argumentácie mimo starších rozhodnutí všeobecných súdov i ústavného súdu, s ktorými sa, ako už bolo zmienené, právna prax medzičasom definitívne vysporiadala, odkazoval tiež na rozsudok ESLP zo dňa 20.07.2013 vo veci Lavrechov proti Českej republike, treba ozrejmiť, že v skutočnosti sa v uvedenom rozhodnutí ESLP sústredil predovšetkým na vyriešenie otázky, či neskoršie oslobodenie spod obžaloby je relevantné pre rozhodnutie o prepadaní peňažnej záruky, ktorou bola nahradená väzba a jeho záver o zákonnosti rozhodnutia o tom, že peňažná záruka pripadá štátu napriek v konečnom dôsledku oslobodeniu spod obžaloby, priamo súvisel so zavineným konaním poškodeného, ktorý nerešpektoval rozhodnutie v prebiehajúcom trestnom konaní. Inými slovami povedané ESLP tým pripustil zákonnosť dielčích rozhodnutí a opatrení v rámci trestného konania, ktoré neskončilo odsúdením, pokiaľ ich prijatie obvinený osobitným konaním zaviniel. K argumentácii žalovaného poukazujúcej na súlad procesného postupu a rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní s Trestným poriadkom, ktorú si súd prvej inštancie podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku osvojil, odvolací súd odkazuje na tiež výstižné závery Ústavného súdu Českej republiky (ÚS ČR), prezentované v jeho náleze sp. zn. I. US 554/04 zo dňa 31. marca 2005 /bod 17. uznesenia/. Celkom nesprávnou je aj úvaha súdu prvej inštancie, podľa ktorej zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú žalovanému jeho trestným stíhaním vylučuje skutočnosť zavinenia za vznesenie obvinenia žalobcu. /bod 18. uznesenia/. Súd prvej inštancie pod vplyvom nesprávnych právnych úvah o existencii zodpovednostného titulu uplatnenej náhrady škody nevykonal dokazovanie a na jeho základe neustálil skutkový stav, potrebný pre záver o dôvodnosti základu (naplnenie podmienok pre vznik zodpovednosti v celom spektre) a výšky uplatneného nároku. /bod 19. uznesenia/. V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie zabezpečiť si dostatočný skutkový podklad pre posúdenie dôvodnosti základu a výšky uplatneného nároku žalobcu. K tomu umožní stranám uplatniť eventuálne ďalšie prostriedky procesného útoku a procesnej obrany a po prípadnom doplnení dokazovania, výlučne na základe návrhov strán, súd prvej inštancie vo veci opätovne rozhodne, s tým, že v novom rozhodnutí vezme do úvahy len tie skutočnosti, ktoré vyšli (vyjdú) v konaní najavo (Čl. 11 ods. 4 C.s.p.) procesne správnym postupom, pričom vo svojich úvahách pri právnom posudzovaní veci vyjde z názoru odvolacieho súdu (§391 ods. 2 C.s.p.), tak ako ho odvolací súd vyjadril v tomto uznesení. Nové rozhodnutie súd prvej inštancie náležite odôvodní tak, aby sa dôsledne a presvedčivo vypořiadal so všetkými skutkovo a právne relevantnými otázkami riešenými v konaní a argumentmi sporových strán a zároveň aby odôvodnenie nie len formálne spĺňalo náležitosti požadované ust. § 220 ods. 2 C.s.p., ale aby i materiálne zodpovedalo kritériám spravodlivého odôvodnenia /bod 20. uznesenia/.

17. Na pojednávaní dňa 13.8.2020 žalobca žiadal, aby súd rozhodol o jeho nároku, ktorý upravil nasledovne - titulom náhrady skutočnej škody sumu vo výške 175.500 Eur, čo je výpočet priemerného zárobku vo výške 11.700 Eur ročne krát 15 rokov, čo je obdobie do dnešného dňa, ďalej titulom ušlého zisku náhradu škody vo výške 10% z príjmu dosiahnutého v predchádzajúcom období, t.j. suma 1.740 Eur za každý rok trvania trestného stíhania, čo k dnešnému dňu je 26.100 Eur a titulom náhrady

nemajetkovej ujmy navrhuje priznať mu škoda nemajetkovej ujmy vo výške dvojnásobku škody, ktorá je priznávaná súdmi pri neprimeranej dĺžke konania 15.000,- Kčs (českých korún), ročne to je 30.000,- Kčs (českých korún), t.j. nejakých 1.200 Eur ročne, čo za obdobie od 2006 do 2020 je konkrétne v sume 18.000 Eur. Dané sumy žiadal žalobca priznať za obdobie od vznesenia obvinenia až do dňa rozhodovania súdu v roku 2020, t.j. aj za obdobie po oslobodení spod obžaloby 10.10.2012 doteraz.

18. Podľa § 123 ods. 1,2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), podanie je úkon určený súdu. Podanie vo veci samej je najmä žaloba, vzájomná žaloba, zmena žaloby, späťvzatie žaloby, odpor, odvolanie, dovolanie, a ak to z povahy veci vyplýva, aj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia.

19. Podľa § 124 ods. 1 CSP, každé podanie sa posudzuje podľa jeho obsahu.

20. Podľa § 139 CSP, žalobca môže počas konania so súhlasom súdu meniť žalobu.

21. Podľa § 140 ods. 1 CSP, zmena žaloby je návrh, ktorým sa rozširuje uplatnené právo alebo sa uplatňuje iné právo.

22. Podľa § 140 ods. 2 CSP, zmenou žaloby je i podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdných v žalobe.

23. Podľa § 140 ods. 3 CSP, za zmenu žaloby sa nepovažuje úkon žalobcu, ktorým mení uplatnený nárok, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

24. Podľa § 143 ods. 1 CSP, súd nepripustí zmenu žaloby, ak by výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe.

25. Podľa § 143 ods. 3 CSP, ak súd nepripustí zmenu žaloby, pokračuje v konaní o pôvodnej žalobe.

26. Podľa § 149 CSP, prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

27. Sporové konanie je ovládané tzv. prejednacou zásadou. Uvedená zásada určuje, že tvrdenie skutočností, navrhovanie dôkazov a najmä ich preukazovanie, je zásadne vecou strán sporu. Úprava vychádza z toho, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu, nie na súde. Prejednacía zásada znamená, že sú to strany sporu, ktoré majú povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkaznú a ktorých z tohto dôvodu postihuje bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno. Dokazovať je povinný každý, kto v spore niečo tvrdí. Nedodržanie dôkaznej povinnosti a následne neunesenie dôkazného bremena znamená procesnú pasivitu, ktorá v končenom dôsledku je sankcionovaná stratou sporu. Dôkaznú povinnosť a s ňou súvisiace dôkazné bremeno má v spore každý, kto dostojí svojej procesnej povinnosti tvrdiť. Ak je žalobca v spore pasívny resp. zámerne neuvádza podstatné okolnosti veci, unesie žalovaný jemu prislúchajúce dôkazné bremeno ľahšie, keďže mu v zásade stačí vierohodne spochybňovať nedôsledné skutkové tvrdenia žalobcu.

28. Ustanovenie § 124 ods. 1 CSP predstavuje dôležité interpretačné pravidlo, podľa ktorého každé podanie je potrebné posudzovať podľa jeho obsahu, teda podľa toho, ako bolo navonok prejavnené, a nie podľa toho, ako bolo definované samotnou stranou sporu. Pre posúdenie podaní je bezvýznamné, ako ich strana označila (úprava, oprava, upresnenie, doplnenie atď.), resp. že ich označila nesprávne, alebo vôbec neoznačila a ani to, aký obsah im strana prisudzuje. Pravidlo, že súd posudzuje podanie podľa jeho obsahu, vyplýva zo zásady neformálnosti podania.

29. Dokonca ani podstatný omyl účastníka medzi tým, čo procesným úkonom prejavil a tým, čo ním prejavil chcel, nemá na procesný úkon a jeho účinnosť žiaden vplyv (NS ČR sp. zn. 2Cdon 1646/96).

30. Ustanovenie § 140 CSP upravuje legálnu definíciu zmeny žaloby. Zmena žaloby je a) návrh, ktorým sa rozširuje uplatnené právo (kvantitatívna zmena), b) uplatňuje sa iné právo (kvalitatívna zmena), c) podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdných v žalobe. Za kvantitatívnu

zmenu možno považovať rozšírenie žalobného návrhu (petitu). Žalobca teda požaduje viac, než žiadal v pôvodnom návrhu. Ku kvantitatívnej zmene žaloby môže dôjsť buď bez zmeny v skutkovom stave (napr. preto, že žalobca sa až v tejto fáze konania rozhodol uplatniť si vyšší nárok), alebo ako dôsledok zmeny skutkového stavu (napr. zvýšenie výšky škody v priebehu konania v dôsledku tvrdenej protiprávnej udalosti alebo v dôsledku porušovania práv žalobcu, a podobne). Zmena žaloby je dispozičný procesný úkon, nie prostriedok procesného útoku alebo obrany.

31. Ustanovenie § 140 ods. 3 CSP vymedzuje zmenu žaloby negatívne. Zmenou žaloby nebude úkon žalobcu, ktorým mení uplatnený nárok, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Ide najmä o prípady tzv. iudicium duplex, keď sa spôsob vyporiadania týka obidvoch strán sporu, ako sú napríklad vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, vyporiadanie práva k neoprávnenej stavbe a podobne, ktorých spoločným znakom je to, že súd je v zásade viazaný kogentnou normou ohľadom vysporiadania vzťahov medzi stranami. Návrh strany teda nemôže mať vplyv na rozhodnutie súdu a súd sa bude riadiť pri rozhodovaní zákonom.

32. Ustanovenie § 143 ods. 1 CSP obsahuje dôvody, pre ktoré súd nemôže pripustiť zmenu žaloby. Ako je zrejme z doslovnej formulácie v danom ustanovení „súd nepripustí zmenu žaloby“, v prípade ak výsledky doterajšieho konania nemôžu byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe, súd nemá inú možnosť, iba zmenu žaloby v takomto prípade nepripustiť. Nejde o fakultatívnu možnosť súdu pripustiť alebo nepripustiť zmenu žaloby, čo je zrejme z vyššie uvedenej doslovnej formulácie. Ak by zákonodarcia chcel umožniť súdu pripustiť zmenu žaloby aj v prípade, ak by výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe, dané ustanovenie § 143 CSP by muselo byť formulované inak. Práve preto súd musí pri posúdení zmeny žaloby striktno vychádzať iba z výsledkov doterajšieho konania. Uvedený dôvod sa opiera o hospodárnosť konania, ktorý sa prejavuje v tom, že pokiaľ výsledky doterajšieho konania nemôžu byť dostatočným podkladom na konanie aj o zmenenej žalobe, zmena predmetu sporu by bola vo vzťahu k doterajšiemu konaniu nevhodná a mohla by konanie zbytočne predĺžiť.

33. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú právnym inštitútom sporového konania. Realizuje sa nimi prejednaná zásada, na ktorej je sporové konanie postavené. Skutkové zistenia sú limitované tým, čo strany tvrdia a súd vychádza zo zhodných tvrdení a dokazovanie o nich nevykonáva. Úspech v spore závisí od správnej a včasnej procesnej aktivity strany sporu. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú vymedzené ako množina niektorých procesných úkonov žalobcu a prostriedky procesnej obrany zas ako množina niektorých procesných úkonov žalovaného. Prostriedok procesného útoku a prostriedok procesnej obrany je taký procesný úkon strany sporu (resp. jeho obsahovo ucelená časť), ktorý vyžaduje, aby súd vykonal určitý procesný úkon skôr ako vydá rozhodnutie, ktorým sa konanie v inštancii končí (pozitívne kritérium). Takýmto procesným úkonom súdu sa má na mysli najmä nariadenie ďalšieho pojednávania či vykonanie dôkazu. Negatívne kritérium možno vymedziť tak, že prostriedkom procesného útoku a prostriedkom procesnej obrany nie sú vyjadrenia strán sporu k právnej stránke veci a vyjadrenia k tomu, ako má súd vyhodnotiť vykonané dôkazy. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú ďalej také procesné úkony (najmä osobitné procesné návrhy), na základe ktorých (ak sú dôvodné) je súd povinný vydať osobitné procesné uznesenie pred vydaním rozhodnutia, ktorým sa konanie v inštancii končí (napr. návrh na prerušenie konania). Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú ani dispozičné úkony strán sporu (zmena žaloby, späťvzatie žaloby, vzájomná žaloba, zmier). Aj tu existuje osobitná úprava, ktorej cieľom je zamedziť zneužitiu dispozičných úkonov na predĺžovanie prejednávania sporu.

34. Žalobca sa v rámci konania niekoľkokrát domáhal zmeny žaloby, i keď tieto zmeny petitu označoval rôzne. O jeho návrhu učenom na pojednávaní dňa 10.8.2015 súd rozhodol uznesením zo dňa 21.10.2015 tak, že zmenu petitu žaloby nepripustil. O jeho návrhu učenom na pojednávaní dňa 2.11.2017 súd rozhodol pri vyhlásení rozsudku dňa 22.3.2018 tak, že zmenu petitu žaloby nepripustil. O jeho návrhu učenom na pojednávaní dňa 8.8.2019 súd rozhodol uznesením zo dňa 21.8.2019 tak, že zmenu petitu žaloby nepripustil. V súvislosti s uvedenými návrhmi žalobcu na zmenu petitu do rozhodnutia súdu dňa 22.3.2018 si súd dovoľuje poukázať na odôvodnenie uznesenia Krajského súdu v Košiciach č. k. 11Co/186/2018-576 zo dňa 20.11.2018, kedy konkrétne v bode 27. sa súd druhej inštancie vyjadroval aj k žalobcom navrhovaným zmenám petitu a uviedol, že za procesne bezvadný považuje spôsob, akým sa prvoinštančný súd vysporiadal s opakovanými kvantitatívnymi zmenami žaloby.

35. Súd posúdil prednes žalobcu na pojednávaní dňa 13.8.2020 podľa jeho obsahu a mal za to, že ide o zmenu žaloby (aj keď ju ako zmenu petitu žalobca výslovne neoznačil, ale uvádzal, že ide o úpravu) a o ktorej následne súd rozhodol v zmysle § 143 CSP. Žalobca ako dominus litis (pán sporu) teda využil svoje právo disponovať so žalobou, ktoré mu samozrejme v každom štádiu konania patrí a v rámci daného prednesu na pojednávaní uviedol, že žiada uhradiť mu titulom náhrady skutočnej škody sumu vo výške 175.500 Eur, čo je výpočet priemerného zárobku vo výške 11.700 Eur ročne krát 15 rokov, čo je obdobie do dnešného dňa, ďalej titulom ušlého zisku náhradu škody vo výške 10% z príjmu dosiahnutého v predchádzajúcom období, t.j. suma 1.740 Eur za každý rok trvania trestného stíhania, čo k dnešnému dňu je 26.100 Eur a titulom náhrady nemajetkovej ujmy navrhuje priznať mu škoda nemajetkovej ujmy vo výške dvojnásobku škody, ktorá je priznávaná súdmi pri neprimeranej dĺžke konania 15.000,- Kčs (českých korún), ročne to je 30.000,- Kčs (českých korún), t.j. nejakých 1.200 Eur ročne, čo za obdobie od 2006 do 2020 je konkrétne v sume 18.000 Eur. Dané sumy žiadal žalobca priznať za obdobie od vznesenia obvinenia až do dňa rozhodovania súdu v roku 2020, t.j. aj za obdobie po oslobodení spod obžaloby 10.10.2012 doteraz. Posúdením daného prednesu mal súd jednoznačne za to, že ide o kvantitatívnu zmenu žaloby, nakoľko žalobca sa domáhal nároku na náhradu škody nielen za obdobie 2006 až 2012, t.j. odo dňa vznesenia obvinenia do dňa oslobodenia spod obžaloby (tak ako bola žaloba pôvodne koncipovaná, a ako vyplývalo z ústnych a písomných prednesov žalobcu až do návrhu na rozšírenie petitu zo dňa 8.8.2019, ktorý však súd taktiež nepripustil), ale predmetný nárok rozšíril aj na ďalšie obdobie doteraz. Týmto vlastne žalobca kvantitatívne rozšíril žalobu čo sa týka nielen časového úseku, ale aj výšky náhrady škody. Predmetom dokazovania však do tohto momentu bola náhrada škody, ktorá mala vzniknúť žalobcovi za obdobie trvania trestného stíhania, a to v sume 21.510 Eur titulom majetkovej ujmy a v sume 100.000 Eur titulom nemajetkovej ujmy. Z tohto dôvodu bolo nutné konštatovať, že výsledky doterajšieho konania nemôžu byť podkladom na konanie o zmenenom návrhu žalobcu a preto zmenu žaloby učenú na pojednávaní dňa 13.8.2020 súd v súlade s ustanovením § 143 CSP nepripustil a rozhodol o pôvodnom návrhu v zmysle jeho čiastočných späťvzatí, t.j. o sume 21.510 Eur titulom majetkovej škody a sumy 100.000 Eur titulom nemajetkovej škody (ujmy). Pri uvedenom súd prihliadal aj na zásadu hospodárnosti konania.

36. Súd si ešte dovoľuje poznamenať, že konanie o náhradu škody nepatrí do množiny konaní, kde určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu a kde teda úpravu petitu žaloby nemožno považovať za jej zmenu. Zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci upravuje síce hmotnoprávne podmienky pre priznanie daných nárokov titulom zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci ako aj procesný postup, avšak nepatrí do množiny konaní, akými sú napríklad konanie o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, konanie o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, konanie o vyporiadanie neoprávnenej stavby a podobne. V prípade, ak by tomu tak bolo, súd druhej inštancie by v tomto smere inštruoval súd prvej inštancie už vo svojom uznesení č. k. 11Co/186/2018 - 576 zo dňa 20.11.2018, čo neučinil. Práve naopak, ohľadom rozhodnutí súdu prvej inštancie o návrhoch žalobcu na zmenu petitu sa vyjadril tak, že spôsob, akým sa prvoinštančný súd vysporiadal s opakovanými kvantitatívnymi zmenami žaloby, považuje za procesne bezvadný. Súd v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je vždy viazaný návrhom žalobcu a nemôže mu prisúdiť viac, než čoho sa žalobca reálne v konaní domáha. To znamená, že ak žaloba bola zo strany žalobcu modifikovaná čiastočnými späťvzatiami a nakoniec ustálená na sumu 21.510 Eur titulom majetkovej škody a sumu 100.000 Eur titulom nemajetkovej škody (ujmy), súd bez rozhodnutia o pripustení rozšírenia žalobného petitu nemôže rozhodnúť nad tento žalobný petit a priznať žalobcovi sumy vyššie. Z dôvodov uvedených vyššie súd však zmenu žalobného petitu učenú žalobcom na pojednávaní dňa 13.8.2020 nepripustil.

37. Súd si je vedomý, že v bode 20. uznesenia Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co/186/2018-576 zo dňa 20.11.2018 je uvedené, že „v ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie zabezpečiť si dostatočný skutkový podklad pre posúdenie dôvodnosti základu a výšky uplatneného nároku žalobcu a k tomu umožní stranám uplatniť eventuálne ďalšie prostriedky procesného útoku a procesnej obrany a po prípadnom doplnení dokazovania, výlučne na základe návrhov strán, súd prvej inštancie vo veci opätovne rozhodne“. Súd tak učinil a žalobca mal priestor na prednesenie jeho prípadných ďalších prostriedkov procesného útoku, ktorými sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky v zmysle § 149 CSP a to odo dňa zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa a následného doručenia uvedeného uznesenia žalobcovi až do opätovného rozhodnutia vo veci samej. Na

pojednávani dňa 13.8.2020 žalobca na výslovne položenú otázku súdu pred ukončením dokazovania, či má ďalšie návrhy na jeho doplnenie, tento uviedol, že nemá, pretože v tomto štádiu konania nemôže mať žiadne ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania, z jeho strany boli predložené všetky dôkazy. Súd teda postupoval v súlade s inštrukciou Krajského súdu v Košiciach obsiahnutou v predmetnom bode 20. uznesenia a poskytol žalobcovi a žalovanému priestor na uplatnenie prostriedkov procesného útoku či procesnej obrany a prípadné doplnenie dokazovania, pričom žalobca ani žalovaný iné ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania nepredložili ani neoznačili. Ako vyplýva z citácie predmetného bodu uznesenia odvolacieho súdu a zároveň aj z teórie práva, doplnenie dokazovania nemohol a nemôže vykonať súd sám z vlastnej iniciatívy, ale len na základe návrhov strán. Uvedené je reálnym prejavom tzv. prejednacej zásady v sporovom konaní, kedy tvrdenie skutočností, navrhovanie dôkazov a najmä ich preukazovanie, je zásadne vecou strán sporu. Tak ako súd už raz uviedol, iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu, nie na súde.

38. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu, oboznámením s obsahom pripojených listinných dôkazov založených v spise 34C/119/2012 ako aj pripojeným trestným spisom Okresného súdu Spišská Nová Ves vedeným na súde pod sp. zn. 4T/103/2007, z ktorých zistil nasledovaný skutkový a právny stav veci:

39. Z obsahu pripojeného trestného spisu Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 4T/30/2007 je zrejmé, že jeho súčasťou je vyšetrovací spis Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, Úradu justičnej a kriminálnej polície v Košiciach ČVS: KRP - 60/OVK - KE - 2006.

40. Z vyšetrovacieho spisu vyplýva, že dňa 28.8.2006 bolo vyšetrovateľom začaté trestné stíhanie za zločin marenia spravodlivosti formou spolupáchateľstva podľa § 20, § 344 ods. 1 písm. b) Trestného zákona.

41. Uznesením zo dňa 6.9.2006 vzniesol vyšetrovateľ Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, Úradu justičnej a kriminálnej polície v Košiciach podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku obvinenie Daniele Brozmann, žalobcovi JUDr. JP., T. N., X.i, W., za zločin marenia spravodlivosti formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. c), § 344 ods. 1 písm. b, d) Trestného zákona, za zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b) trestného zákona, za zločin marenia spravodlivosti formou spolupáchateľstva podľa § 20, § 344 ods. 1 písm. b) Trestného zákona.

42. Okresný prokurátor Okresnej prokuratúry Košice I uznesením zo dňa 7.9.2006 vydaným sp.zn. 2Pv 1076/06 zamietol v zmysle ust. § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť žalobcu / obvineného JUDr. Juraja Uhrina a ďalších obvinených X. a Q. podanú proti uzneseniu vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva PZ, Úradu justičnej a kriminálnej polície Košice, sp. zn. ORP-60/OVK- KE-2006 z 6.9.2006, pretože nie je dôvodná.

43. Zo zápisnice o zadržaní obvineného zo dňa 6.9.2006 o 15.45 hod. vyplýva, že žalobca ako obvinený v predmetnej trestnej veci bol dňa 6.9.2006 o 15.45 hod zadržaný z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a), b), c), lebo ujde a bude sa skrývať, bude pôsobiť na svedkov alebo inak mariť objasňovanie, bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil.

44. Dňa 7.9.2006 bol vyšetrovateľom Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, Úradu justičnej a kriminálnej polície v Košiciach spracovaný podnet na podanie návrhu na vzatie do väzby vo veci obvinených Daniela Brozmann, žalobcu JUDr. W., T., X., W.. Z predmetného podnetu vyplýva, že žalobca bol zadržaný ako obvinený dňa 6.9.2006 o 15.45 hod a po vypočutí bol umiestnený v cele predbežného zadržania v Košiciach na Triede SNP 35.

45. Prokurátor Okresnej prokuratúry Košice I podal v trestnej veci dňa 7.9.2006 návrh na vzatie do väzby žalobcu ako obvineného JUDr. W. a obvineného X. nakoľko zistené skutočnosti nasvedčujú, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchali obvinení a z ich konania ako aj ďalších okolností vyplýva dôvodná obava, že budú pôsobiť na svedkov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, čím sú i nich dané dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

46. Okresný súd Košice I sudcom pre prípravné konanie rozhodol dňa 9.9.2006 tak, že podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku s poukazom na čl.5 ods. 3 Dohovoru o základných ľudských právach a slobodách a čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky žalobcu ponechal na slobode s tým, že prijal písomný sľub obvineného.

47. Z uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Tpo 55/2006 zo dňa 20.9.2006 vyplýva, že po vyhlásení vyššie uvedeného uznesenia, do zápisnice o výsluchu zahlásil sťažnosť okresný prokurátor, na základe ktorej krajský súd preskúmal správnosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré týmto výrokom predchádzalo a zamietol sťažnosť okresného prokurátora.

48. Prokurátorka Okresnej prokuratúry Košice I podala na Okresný súd Košice I dňa 12.3.2007 obžalobu na obvinených Q., T., X. a žalobcu.

49. Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 31.5.2007 odňal vec a prikázal ju na prejednanie a rozhodnutie Okresnému súdu v Spišskej Novej Vsi, ktorý vo veci dňa 17.9.2007 vydal trestný rozkaz a rozhodol, že obvinení Q., T., X. a žalobca sú vinní zo zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b) Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, pričom v prípade žalobcu bol tento odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov s podmieneným odkladom, pričom súd určil žalobcovi ako obvinenému v trestnej veci skúšobnú dobu v trvaní 3 rokov. Proti vydanému trestnému rozkazu žalobca podal odpor.

50. Okresný súd Spišská Nová Ves rozsudkom vyhláseným dňa 30.6.2011 uznal žalobcu v procesnom postavení obžalovaného vinným zo zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b) Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona a odsúdil žalobcu na trest odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov s podmieneným odkladom, pričom súd mu určil skúšobnú dobu v trvaní 3 rokov.

51. Krajský súd v Košiciach na neverejnom zasadnutí dňa 7.6.2012 podľa § 321 ods. 1 písm. b, d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu v Spišskej Novej Vsi zo dňa 30.6.2011 sp. zn. 4T/103/2007 v celom rozsahu a podľa § 322 ods. Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

52. Rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 10.10.2012 bol žalobca v procesnom postavení obžalovaného podľa ust. § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby prokurátora, pretože nebolo dokázané, že spáchal skutok.

53. Žiadne ďalšie dôkazy z pripojeného trestného spisu Okresného súdu Spišská Nová Ves sp.zn. 4T/30/2007 a vyšetrovacieho spisu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, Úradu justičnej a kriminálnej polície v Košiciach ČVS: KRP - 60/OVK - KE - 2006 strany sporu nežiadali vykonať.

54. Listom zo dňa 22.10.2012 (č.l. 479) žalobca požiadal Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, ktorá bola doručená ministerstvu dňa 25.10.2012, kde ako nezákonné rozhodnutia cituje totožné rozhodnutia, ktoré sú uvedené v samotnej žalobe. Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky postúpilo listom zo dňa 26.10.2012 (č.l. 19) žiadosť o predbežné prerokovanie nároku z dôvodu jeho nepríslušnosti Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky spolu s originálom žiadosti. Ministerstvo vnútra SR odpovedalo žalobcovi listom zo dňa 8.3.2013 (č.l. 33), kde uviedlo, že neboli naplnené predpoklady pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a preto nie je možné jeho žiadosti vyhovieť. V odpovedi MVSR je uvedené, že žalobca si uplatnil skutočnú škodu 600.000 Eur a nemaj. ujmu 1.000.000 Eur.

55. Okresný súd Košice I. rozsudkom č. k. 12C/68/2013-307 zo dňa 27.1.2017 (č.l. 412) rozhodol v právnom spore žalobcu proti žalovanému: 1/ Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, 2/ Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo vnútra SR, 3/ Slovenská republika, za ktorú koná Generálne prokuratúra SR o ochranu osobnosti tak, že: I. Žalobu zamietol, II. Žalovaným v 1. a 2. rade priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v 100%-nej výške a III. Žalovanej v 3. rade nárok na náhradu trov konania nepriznal.

56. Okresný súd Košice I. rozsudkom č. k. 40C/226/2014-149 zo dňa 19.11.2015 (č.l. 416) rozhodol v právnom spore žalobcu proti žalovanému: Slovenská republika - Generálne prokuratúra SR o náhradu

škody spôsobenej pri výkone verejnej moci tak, že: I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 30.000,- Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, II. V prevyšujúcej časti návrh zamietam, III. Nepriznáva žalovanému náhradu trov konania. Z odôvodnenia predmetného rozsudku súd zistil, že uznesením zo dňa 27.9.2004 začalo trestné stíhanie proti žalobcovi pre trestný čin útoku na verejného činiteľa v súbehu s trestným činom vydierania za skutok zo dňa 27.9.2004. Dňa 5.10.2004 minister spravodlivosti podal Slovenskej advokátskej komore návrh na začatie disciplinárneho konania. Rozhodnutím z 26.11.2004 bolo konanie prerušené po dobu trestného stíhania. Slovenská advokátska komora pozastavila rozhodnutím zo dňa 10.9.2004 výkon advokácie žalobcovi. Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR bolo rozhodnutie Slovenskej advokátskej komory zo dňa 10.9.2004 o pozastavení výkonu advokácie zrušené a žalobca vykonával advokátsku činnosť od 2.6.2006. Žalobca mal pozastavený výkon advokácie od 22.11.2004 do 2.6.2006. Advokátsku činnosť vykonával od 3.6.2006 do 30.4.2009, kedy bol vyčiarknutý zo zoznamu advokátov z dôvodu neplatenia príspevkov a od 21.10.2013 bol opätovne zapísaný do zoznamu Slovenskej advokátskej komory. Na základe odvolania žalobcu a žalovaného Krajský súd v Košiciach vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 1Co/148/2016 zo dňa 1.3.2017 (č.l. 423), kedy I. Potvrdil rozsudok v zamietajúcom výroku, II. Zrušil rozsudok vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

57. Okresný súd Košice I. uznesením sp. zn. 37C/205/2014 zo dňa 11.4.2016 (č.l. 429) rozhodol v právnej veci žalobcu proti odporcovi JUDr. T. o ochranu osobnosti a náhradu škody tak, že konanie zastavil z dôvodu neuhradenia súdneho poplatku a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Košiciach vo veci rozhodol uznesením sp. zn. 3Co/265/2016 zo dňa 9.6.2017 (č.l. 436) tak, že I. Odmietol odvolanie, II. Nepriznal stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

58. Okresný súd Košice I. rozsudkom č. k. 39C/5/2013-192 zo dňa 25.6.2015 (č.l. 436) v právnej veci žalobcu proti žalovanému: SR - Ministerstvo spravodlivosti SR, o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci rozhodol tak, že: I. Návrh zamietol, II. Nepriznal žalovanému náhradu trov konania.

59. Žalobca v konaní predložil str. 27 bližšie nezistenej tabuľky (č.l. 32), kde pod č. 1395 je uvedené: E.V., Nesprávny úradný postup, 633.751,93 € a nemajetková ujma 1.000.000 €, Ministerstvo vnútra SR.

60. Listom zo dňa 7.11.2013 (č.l. 82) Slovenská advokátska komora oznámila súdu, že žalobca bol opätovne zapísaný do zoznamu advokátov Slovenskej advokátskej komory ako advokát s účinnosťou od 21.10.2013.

61. Z daňového priznania za rok 2003 (č.l. 97) súd zistil, že príjmy žalobcu predstavovali 651.000,- Sk, výdavky predstavovali 494.000,- Sk, základ dane - 157.000,- Sk, po znížení o odvody 118.200,- Sk. Z daňového priznania za rok 2004 (č.l. 107) súd zistil, že príjmy žalobcu predstavovali 444.203,- Sk, výdavky predstavovali 324.000,- Sk, základ dane - 120.102,- Sk, po znížení o odvody 39.270,- Sk. Z daňového priznania za rok 2005 (č.l. 116) súd zistil, že príjmy žalobcu predstavovali 164.000,- Sk, výdavky predstavovali 123.620,- Sk, základ dane - 40.380,- Sk, po znížení o odvody 0,- Sk. Z daňového priznania za rok 2006 (č.l. 125) súd zistil, že úhrn príjmov žalobcu od všetkých zamestnávateľov predstavoval 227.000,- Sk, výdavky neuvedené, základ dane - 65.160,- Sk, po znížení o odvody 0,- Sk.

62. Žalobca na pojednávaní dňa 23.9.2014 vypovedal, že nezákonným rozhodnutím mu bola spôsobená ujma, a to majetková ujma vo výške 21.510 Eur, ktorú vyčíslil do výšky minimálnej mzdy v národnom hospodárstve za každý mesiac trvania trestného stíhania. Čo sa týka nemajetkovej ujmy, túto uplatnil vo výške, avšak ponecháva ju na zvážení súdu, aby zhodnotil, aká nemajetková ujma mu mala vzniknúť s tým, aby súd prihliadol na jeho osobu, jeho spoločenské postavenie, pracovné postavenie a následky trestného stíhania. Výšku majetkovej ujmy odvodzuje od minimálnej mzdy tým, že voči nemu bolo vedené trestné stíhanie, bola mu pozastavená advokátska činnosť, ktorú do toho času vykonával od roku 1988. Na základe vznesenia obvinenia mu bola v októbri 2006 pozastavená činnosť advokáta. V roku 2009 už nemal na zaplatenie členského poplatku a preto bol vyškrtnutý zo zoznamu advokátov a opätovne bol zapísaný až dňa 22.10.2013 na vlastnú žiadosť a po zaplatení všetkých dlhov. V roku 2010 bol vyškrtnutý aj zo zoznamu platiteľov zdravotného a sociálneho poistenia, čo je tiež následok trestného stíhania. Do roku 2000 bol majiteľom hotela KOBRA v Košiciach, ktorý predal, vyplatil úver a zo zostatku peňazí žil do roku 2009. Od roku 2006 do roku 2013 pôsobil ako asistent v niektorých advokátskych

kanceláriách, čo bola určitá náhrada jeho zárobkových možností. Od roku 2006 jeho príjmy nepresiahli viac ako 3.000 - 4.000 Eur ročne. Čo sa týka nemajetkovej ujmy, môže predvolať viacerých svedkov, ktorí mu potvrdia, že ako advokát zastupoval viaceré firmy, podniky, ktoré sa predávali za desiatky miliónov korún, z čoho mal určitú províziu v zmysle vyhlášky o odmeňovaní advokátov. Musel vypratať svoju advokátsku kanceláriu zo dňa na deň. K tomu sa pridružila strata klientely, strata kamarátov, známych. Vie preukázať zmluvy s firmami, s ktorými mal uzatvorené zastupovanie na paušál. Dodnes existujú ľudia, ktorí sa kvôli tomu, že bol trestne stíhaný, s ním nerozprávajú. Je to nepríjemný pocit, keď klient odíde zo dňa na deň len preto, že si v novinách prečítal, že bolo voči nemu vznesené trestné stíhanie.

63. Žalobca na pojednávaní dňa 9.12.2014 vypovedal, že k preukázaniu výšky majetkovej a nemajetkovej ujmy nebude predkladať žiadne zmluvy z jeho advokátskej činnosti. Predložil daňové priznania za roky 2002-2007, tie musia stačiť pre potreby určenia majetkovej ujmy. Čo sa týka nemajetkovej ujmy, to necháva na zvážení súdu. V Korzári vyšiel na titulnej strane článok, kde bolo zverejnené, že ho dovezli pred súd v okovách. Bolo to cez pracovný deň, keď ho predviedli pred sudcu, ktorý rozhodoval o jeho vzatí alebo nevzatí do väzby. Na súde bolo vtedy kopec ľudí, veľa z nich ho poznalo, boli tam jeho kolegovia - advokáti. Na druhý deň sa o tom dozvedela advokátska komora, vedeli to všetci advokáti na Slovensku. Voči článku v Korzári zo dňa 8.9.2006 sa nebránil, nemal voči čomu, oni zverejnili pravdu. Zobrali ho takto do cely predbežného zadržania bez akéhokoľvek dôkazu a bez akejkkoľvek príčiny.

64. Žalobca na pojednávaní dňa 10.8.2015 uviedol, že príčinná súvislosť medzi absolútnou stratou klientely, opakovanou vynútenou zmenou sídla kancelárie a smrťou jeho matky je zjavná, bežná, bohužiaľ je to následok tohto konania. V tom, že vyšli o ňom články v Korzári, v tom vidí jednoznačnú príčinnú súvislosť medzi nezákonnými rozhodnutiami a stratou klientely. Dodnes vplyvom tejto situácie nemá vlastnú kanceláriu, čo je dané neoprávneným postupom žalovaného a čo dokumentujú daňové priznania. Rád by videl toho klienta, ktorý bude žiadať o poskytnutie právnych služieb advokáta, o ktorom bolo medializované, že je trestne stíhaný. V 80-tych a 90-tych rokoch vykonával právnickú prax na celom území SR, dnes má problém mať klientelu vôbec v Košiciach. Príčinnú súvislosť vidí aj so smrťou svojej matky, ktorá bola zdravá, žijúca, chodiaca v r. 2008, skonala na srdcový záchvat vo veku 80 rokov. Za negatívne dôsledky trestného stíhania žalobca označil absolútnu stratu klientely, absolútnu stratu príjmov, podstatný úbytok známych, spoločenské uplatnenie žiadne. Vážnym spôsobom to zasiahlo do jeho povesti, osobnej slobody a všetky tieto kroky zachovali negatívne dôsledky v osobnom, rodinnom, pracovnom živote. V období, kedy bol vyškrtnutý zo zoznamu advokátov, nebol evidovaný na úrade práce ako uchádzač o zamestnanie. Od r. 1998 až do ukončenia vzťahov s komorou v r. 2008, kedy ho vyškrtili zo zoznamu advokátov pre nezaplatenie, sa živil prácou ako pokútny právnik. Vie predložiť niekoľko rozhodnutí súdov, kedy bolo uznesením nepripustené jeho zastupovanie v konaní. Na základe toho v r. 2009 prestúpil k inej forme spolupráce, pôsobil na základe splnomocnenia advokátskej kancelárie ako spolupracovník JUDr. U., Predtým ešte u JUDr. W.. Svoju advokátsku činnosť kedysi začal vykonávať spolu so vznikom SAK. V tom čase mal kanceláriu s JUDr. O. a JUDr. W., kedy pôsobili v rámci celého územia Československej republiky. V tom čase patrili k najbohatším advokátom, v r. 2006 sa dostal pod vplyvom týchto opísaných okolností do situácie, ktorú popísal.

65. Žalobca na pojednávaní dňa 20.11.2015 uviedol, že nevie si predstaviť iný spôsob preukázania výšky škody ako jeho daňovými priznaniami. Jeho spôsob výpočtu je správny. Vychádzal z príjmov pred začatím trestného stíhania, v čase trestného stíhania, po trestnom stíhaní, pričom pokles jeho príjmu je po trestnom stíhaní zjavný. Články z Korzára zo dňa 8.9.2006 mali vplyv na jeho pôsobenie v advokácii. Okamžite po uverejnení článku, požiadal denník Korzár o poskytnutie priestoru, aby vykonal nápravu k neférovým záverom, ktoré uverejnili v článku dňa 8.9.2006. Denník mu vyšiel v ústrety a v článku zo dňa 19.10.2012 uverejnili, ako advokát môže klientovi radiť, vypovedať hocičo, s podtitulom Súd oslobodil košického právnika, ktorý celý text bol len o tom, že ho oslobodili, lebo má určité kontakty. K duplicite nároku za roky 2006-2010, ktorý je prejednávaný pred Okresným súdom Košice I pod sp. zn. 40C/226/2014 žalobca uviedol, že mohlo dôjsť k takému podaniu, avšak týka sa rokov 2004-2010, pretože v roku 2004 bolo vznesené obvinenie a začaté trestné stíhanie vo veci vydierania a útoku na verejného činiteľa, ktoré trestné stíhanie bolo ukončené v roku 2010 právoplatným rozhodnutím súdu jeho oslobodením.

66. V konaní bol predložený článok z internetu zo dňa 29.3.2017 (č.l. 372) s názvom ŠtB mu zničila život, dostal odškodné 400 000 Eur, ktorý popisuje súdne konanie právnik Reného Hudzoviča voči štátu vedené po dobu 10 rokov z dôvodu, že bol neoprávnene evidovaný v spisoch ŠtB.

67. V konaní bol predložený článok z internetu s názvom Pavla R. vyzliekli donaha, spí pri svetle, možno aj s potkanmi a bez kontaktu s blízkymi. Cépezetka je horšia ako väzenie č.l. 449).

68. Podaním zo dňa 22.9.2019 žalobca doručil do súdneho spisu výňatok z internetovej stránky najpravo.sk s článkom Náhrada škody spôsobená pri výkone verejnej moci zo dňa 31.1.2013.

69. Súd vo veci rozhodol podľa nasledovných ustanovení:

70. V priebehu sporu vstúpil do platnosti nový procesný predpis - zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, účinný odo dňa 1.7.2016. Žalobu žalobca podal v čase platnosti predchádzajúceho procesného kódexu zákona č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnkov Občianskeho súdneho poriadku, účinného do 31.6.2016.

71. Podľa ust. § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

72. Podľa ust. § 470 ods. 2 veta prvá Civilného sporového poriadku, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

73. Podľa ust. § 21 ods. 4 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku za štát pred súdom koná štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu.

74. Podľa ust. § 73 Civilného sporového poriadku na konanie štátu pred súdom sa použijú ustanovenia osobitného predpisu o konaní za štát.

75. Podľa čl. 46 ods. 3 zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

76. Podľa ust. § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2012 (ďalej len „citovaný zákon“), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

77. Podľa ust. § 3 ods. 2 citovaného zákona, zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

78. Podľa ust. § 4 ods. 1 citovaného zákona, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu

f) Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní,
l) orgán príslušný podľa písmen a) až j), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý.

79. Podľa ust. § 5 ods. 1 citovaného zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

80. Podľa ust. § 6 ods. 1 citovaného zákona, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

81. Podľa ust. § 6 ods. 2 citovaného zákona, právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

82. Podľa ust. § 6 ods. 3 citovaného zákona, ak bola škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, možno nárok na náhradu škody uplatniť aj vtedy, ak nezákonné rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené na základe riadneho opravného prostriedku. Ak bolo vykonateľné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, možno nárok uplatniť aj vtedy, ak bolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

83. Podľa ust. § 7 citovaného zákona, právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o zatknutí, zadržaní alebo iným pozbavením osobnej slobody má ten, na kom bolo vykonané, ak bolo rozhodnutie zrušené ako nezákonné alebo pri ňom došlo k nesprávnemu úradnému postupu.

84. Podľa ust. § 8 ods. 1 citovaného zákona, právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o treste má ten, na kom bol úplne alebo sčasti vykonaný trest, ak

a) v ďalšom konaní bolo rozhodnutie zrušené ako nezákonné alebo

b) v ďalšom konaní bol spod obžaloby oslobodený alebo bolo trestné stíhanie zastavené preto, že v konaní vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli súdu predtým známe alebo bola vec postúpená inému orgánu; to neplatí, ak sa preukáže, že k včasnému odhaleniu neznámej skutočnosti nedošlo úplne alebo čiastočne vinou osoby, na ktorej bol trest vykonaný.

85. Podľa ust. § 15 ods. 1 citovaného zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

86. Podľa ust. § 15 ods. 2 citovaného zákona, ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

87. Podľa ust. § 16 ods. 1 citovaného zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

88. Podľa ust. § 16 ods. 2 citovaného zákona, každý je povinný bez zbytočného odkladu na požiadanie príslušného orgánu, ktorý koná v mene štátu, písomne oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre predbežné prerokovanie nároku.

89. Podľa ust. § 17 ods. 1 citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

90. Podľa ust. § 17 ods. 2 citovaného zákona, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadošťačením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

91. Podľa ust. § 17 ods. 3 citovaného zákona, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,

b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,

- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

92. Podľa § 17 ods. 4 citovaného zákona, výška nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutiami uvedenými v § 7 a 8 je najmenej jedna tridsatina priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, a to za každý, aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody.

93. Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

94. Súd posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán a vec právne vyhodnotil takto:

95. V danom prípade mal súd za to, že je daná pasívna legitímácia Slovenskej republiky a je dané oprávnenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky konať za štát. Uvedený názor bol potvrdený aj v bode 27. v uznesení Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co/186/2018-576 zo dňa 20.11.2018.

96. Žalovaný v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky v konaní namietal, že vzhľadom na skutočnosť, že žalobca podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku, ktorá mu bola doručená dňa 25.10.2012, pričom žalobu na súd žalobca podal dňa 6.11.2012, a teda nebol ukončený proces predbežného prerokovania, absentuje tak právomoc súdu vec prejednávať a rozhodnúť, čím je daný dôvod na zastavenie konania. Táto námietka je irelevantná, nakoľko v čase rozhodovania súdu doba 6 mesiacov na predbežné prejednanie nároku už uplynula.

97. Žalovaný v zastúpení Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky namietal, že žiadosť o predbežné prerokovanie mu nikdy nebola doručená, ani postúpená. K tomuto súd uvádza, že žalobca ako poškodený je vždy chránený pred omylom, pri podaní žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, v prípade, ak podá žiadosť na nepríslušný orgán. V zmysle ust. § 15 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. platí, že ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného; účinky podania žiadosti pritom zostávajú zachované. Z uvedeného teda vyplýva, že ak žalobca podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na nepríslušný orgán konajúci v mene štátu (Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky), nepríslušný orgán bol povinný vyriešiť otázku príslušnosti toho ktorého orgánu konajúceho v mene štátu a postúpiť žiadosť príslušnému orgánu bez toho, aby žalobca sám znášal prípadné následky z toho plynúce vo svoj neprospech. Ministerstvo spravodlivosti tak aj učinilo a postúpilo Žiadosť o predbežné prejednanie nároku žalobcu zo dňa 22.10.2012 Ministerstvu vnútra SR, ktoré žalobcovi odpovedalo listom zo dňa 8.3.2013. Skutočnosť, že žalobcovi neodpovedala Generálna prokuratúra SR, ktorá v konaní nakoniec vystupuje ako orgán oprávnený zastupovať štát v tejto veci, opätovne nemôže byť pripisovaná na ťarchu žalobcu. Je potrebné uzavrieť, že žalobca obdržal odpoveď od orgánu štátu a preto podmienka na uplatnenie práva na náhradu škody súdnou cestou bola podľa názoru súdu v zmysle § 15 citovaného zákona riadne dodržaná.

98. Žalobca sa v predmetnom spore domáhal uhradenia škody, ktorá mu vznikla z dôvodu označených nezákonných rozhodnutí - rozhodnutie o vznesení obvinenia ČVS:KRP-60/OVK-KE-2006 zo dňa 6.9.2006, rozhodnutie KRPZ SR o zadržaní a umiestnení v CPZ zo dňa 6.9.2006, podnet KRPZ SR na podanie návrhu na vzatie do väzby zo dňa 7.9.2006, uznesenie OP Košice I o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa KR PZ SR o vznesení obvinenia, návrh OP v Košiciach zo dňa 7.3.2006 na väzobné stíhanie, rozsudok OS v Spišskej Novej Vsi 4T/103/07 zo dňa 31.6.2010. Žalobca na pojednávaní dňa 13.8.2020 uviedol, že náhradu škody nežiada konkrétne za rozhodnutie o zadržaní v cele predbežného zadržania či konkrétne za ďalšie procesné opatrenia, ale za celé nezákonné konanie štátu. Súd potom z uvedeného prednesu žalobcu vychádzal a neposudzoval nárok na náhradu škody titulom každého jednotlivého konkrétneho rozhodnutia vydaného počas trestného stíhania či už orgánmi činnými v trestnom konaní resp. súdom, ale nazeral na celé trestné stíhanie vedené voči žalobcovi ako na nezákonné. Súd k tomuto zároveň odkazuje na odôvodnenie Krajského súdu v Košiciach, ktorý uviedol, že nezákonné rozhodnutie musí nevyhnutne naplňať nie len objektívnym právom určené predpoklady nezákonnosti ale aj parametre rozhodnutia, čo v zásade vylučuje, aby sa za nezákonné rozhodnutie považovalo také opatrenie, ktoré atribúty rozhodnutia vôbec nemá. Podľa názoru odvolacieho súdu takéto opatrenia v priebehu trestného stíhania je potrebné posudzovať v

organickom spojení so samotným trestným stíhaním a ich prípadný osobitný kvantitatívny alebo v kvalitatívny dopad na právom chránené záujmy poškodeného, je potrebné premietnuť či už v úvahách o príčinnej súvislosti alebo pri rozhodovaní o forme odškodnenia, prípadne tiež o výške reálnej satisfakcie. Súd postupoval teda v zmysle prednesu žalobcu v súlade s názorom Krajského súdu v Košiciach a má za to, že nezákonným rozhodnutím, od ktorého sa odvíja nárok žalobcu je uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 6.9.2006 a na všetky ďalšie rozhodnutia a úkony učinené v rámci tohto v konečnom dôsledku nezákonného trestného stíhania súd prihliadal pri stanovovaní priznanej výšky škody.

99. Žalobný návrh bol po čiastočných späťvzatiach žalobcu s prihliadnutím na rozhodnutia o nepripustení zmeny žaloby ustálený na sumu 21.510 Eur titulom náhrady majetkovej škody (ujmy) a na sumu 100.000 Eur titulom náhrady nemajetkovej škody (ujmy). Tieto nároky, vychádzajú z toho istého protiprávneho konania (nezákonného rozhodnutia) žalovaného, ide o nároky s relatívne samostatným skutkovým a právnym základom. U každého z týchto nárokov sa iným spôsobom určuje jej rozsah a rozdielnosť je nutné vidieť aj v otázke preukazovania daných nárokov. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej než majetkovej sféry poškodeného (nesúvisí so znížením majetku alebo jeho nezvýšením, ak sa zvýšenie predpokladalo) a nárok na jej odškodnenie nezávisí od toho, či vznikne alebo nevznikne škoda v podobe majetkovej ujmy. U majetkovej ujmy sa uhrádza skutočná škoda, ušlý zisk, odškodniteľná ujma na zdraví atď.

100. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú fyzickým a právnickým osobám nezákonným konaním svojich orgánov ich rozhodnutiami alebo nesprávnym úradným postupom vyplýva z čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a predstavuje integrálnu súčasť práva jednotlivca na súdnu ochranu.

101. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom je jednou z foriem objektívnej zodpovednosti štátu, t.j. bez ohľadu na zavinenie, ktorej sa nemožno zbaviť, avšak len za súčasného splnenia troch podmienok: 1) existencia škody, 2) nezákonné rozhodnutie resp. nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci a 3) príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím resp. nesprávnym úradným postupom.

102. Pri osvedčení nároku na náhradu škody musia byť jednoznačne preukázané všetky atribúty vzniku zodpovednosti štátu za škodu tak, že musí byť jednoznačne preukázaný nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci alebo musí byť rozhodnutie orgánu verejnej moci pre nezákonnosť zrušené príslušným orgánom, taktiež musí byť jednoznačne preukázaný vznik škody a príčinná súvislosť, vo vzťahu k vzniku nároku na priznanie nemajetkovej ujmy musia byť taktiež splnené atribúty vzniku zodpovednosti štátu za vznik uplatneného nároku. Nepostačuje iba pravdepodobný záver o splnení niektorej z podmienok vzniku zodpovednosti štátu za majetkovú škodu, resp. nároku na priznanie nemajetkovej ujmy.

103. Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy má každý právo na náhradu škody spôsobenej mu nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo nesprávnym úradným postupom. Prostredníctvom práv priznaných čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenská republika poskytuje ústavnú záruku, že orgán verejnej moci bude o právach oprávnených osôb rozhodovať v súlade so zákonom a že postup uskutočnený v mene orgánu verejnej moci bude správny. V prípade odklonu od tejto záruky Slovenská republika určuje, že poškodená osoba dostane náhradu za spôsobenú škodu. Účelom základných práv zaručených čl. 46 ods. 3 Ústavy nie je poskytnutie satisfakcie každému, komu orgán verejnej moci porušil jeho ochranu priznanú právnym poriadkom.

104. Za ústavne konformný treba preto považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania, ak k takému rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesenie obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania resp. oslobodzujúcim rozsudkom sa trestné konanie končí, to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré bolo zastavené resp. skončilo oslobodením, treba hľadať nielen v ustanovení čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, ale vo všeobecnej rovine predovšetkým v čl. 1 ods. 1 tohto základného zákona, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného

stíhania, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a túto nemožno odmietnuť len z dôvodu, že rozhodnutie o začatí trestného stíhania a vzatí žalobcu do väzby bolo zákonné, pretože v tom čase nebol postup orgánov činných v trestnom konaní a neskôr postup súdu v rozpore so zákonom. Súd má za to, že uvedenú situáciu je nutné posudzovať extenzívne nielen v súlade s európskou judikatúrou a zásadami ústavnoprávneho štátu. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Nemožno prehliadnuť, že štát nemá slobodnú vôľu, ale je striktno povinný dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv.

105. Je iste právom a povinnosťou štátu zabezpečovať ochranu spoločnosti vyšetrovaním podozrení zo spáchania trestnej činnosti a jednotlivec je povinný v určenom rozsahu znášať obmedzenia z toho vyplývajúce, avšak pokiaľ orgány činné v trestnom konaní dospejú k rozhodnutiu, ktoré sa neskôr ukáže ako nezákonné, ide vo vzťahu k takto stíhanej osobe o postup porušujúci jej základné ľudské práva. Ak má byť jednotlivec povinný podrobiť sa úkonom trestného konania, musí v právnom štáte existovať garancia, že v prípade preukázania, že trestnú činnosť nepáchal, dostane sa mu odškodnenia za všetky úkony, ktorým bol zo strany štátu podrobený (Ústavný súd Českej republiky nález sp. zn. I. ÚS 554/04 z 31. marca 2005). Týmto výkladom nijak nedochádza k popretiu možnosti štátu viesť trestné stíhanie proti konkrétnej osobe ani sa neobmedzuje legitímne právo štátu odhaľovať trestnú činnosť a viesť trestné stíhanie proti osobe, ktorá je dôvodne podozrivá, že sa trestnej činnosti dopustila.

106. Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je predovšetkým existencia nezákonného rozhodnutia, t.j. takého rozhodnutia, ktoré je v rozpore s objektívnym právom. Zodpovednosť štátu je podmienená využitím riadnych opravných prostriedkov smerujúcich proti nezákonnému rozhodnutiu. Vznik tejto zodpovednosti ďalej predpokladá, že sa nezákonné rozhodnutie zrušilo, teda zbavilo právoplatnosti. V preskúmvanej veci žalobca svoj nárok na náhradu škody odvodzoval z uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 6.9.2006, ktoré neúspešne napadol sťažnosťou ako aj ďalších rozhodnutí či opatrení, ktorý nárok uplatňoval komplexne za celé nezákonné konanie štátu (bod 98. rozsudku) teda aj ostatné ním označené rozhodnutia a opatrenia vydané v trestnom konaní a vykonané úkony žalobca považoval za nezákonné. Keďže vyššie citované uznesenie o vznesení obvinenia nebolo pre nezákonnosť zrušené podľa § 4 ods. 1 citovaného zákona, bolo potrebné zaoberať sa otázkou, či oslobodenie spod obžaloby môže mať z hľadiska ust. § 6 citovaného zákona rovnaký význam ako jeho zrušenie pre nezákonnosť. Záporná odpoveď na položenú otázku by však nezodpovedala zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu obsiahnutej v citovanom zákone. Tá sleduje, aby každá zákonom predpokladaná majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti fyzickej osobe, bola odčinená. Pri zodpovednosti štátu za škodu v prípadoch nezákonného trestného stíhania, nie je rozhodujúca skutočnosť, z akého dôvodu neskončilo trestné stíhanie právoplatným odsúdením. Podstatné je, že trestné stíhanie bolo voči žalobcovi vedené a že žalobca bol spod obžaloby oslobodený. Oslobodzujúcim rozsudkom sa trestné stíhanie stáva „automaticky“ nezákonným. Pri posudzovaní opodstatnenosti tohto nároku, nie je preto relevantné argumentovať, z akého dôvodu bol žalobca spod obžaloby oslobodený.

107. Súd mal za to, že zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť, čo je základná podmienka pre uplatnenie práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, tak ako to vyplýva z dikcie ust. § 6 ods. 1 citovaného zákona. Vyššie uvedený výklad predstavuje už ustálenú súdnu judikatúru a súdnu prax. Skutočnosť, že nedošlo (resp. objektívne nemohlo dôjsť) k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na správnosť alebo nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok celého trestného stíhania. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Zhrnúc uvedené súd konštatoval, že v danom prípade je splnená prvá základná podmienka pre záver o zodpovednosti štátu a to existencia nezákonného rozhodnutia orgánu verejnej moci. Pri uvedenom závere súd plne v zmysle § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku rešpektoval aj názor súdu druhej inštancie uvedený v bode 20. tohto rozsudku.

108. Zmysel právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu má spočívať v tom, aby každá škoda spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu, bola primerane odčinená. Ustanovenie § 17 ods. 1 uvádza, že sa uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

109. Žalobca si v konaní uplatňoval náhradu majetkovej ujmy vo výške náhrady minimálnej mzdy v národnom hospodárstve za každý mesiac trvania trestného stíhania, t.j.: 2006 sumu 252,- Eur x 3 mesiace spolu 756,- Eur, rok 2007 sumu 268,- Eur x 12 mesiacov spolu 3.216,- Eur, rok 2008 sumu 269,- Eur x 12 mesiacov spolu 3.228,- Eur, rok 2009 sumu 295,- Eur x 12 mesiacov spolu 3.540,- Eur, rok 2010 sumu 308,- Eur x 12 mesiacov spolu 3.696,- Eur, rok 2011 sumu 317,- Eur x 12 mesiacov spolu 3.804,- Eur, rok 2012 sumu 327,- Eur x 10 mesiacov spolu 3.270,- Eur, teda spolu 21.510,- Eur.

110. Za skutočnú škodu sa považuje škoda, ktorá sa prejaví v materiálnej sfére poškodeného tak, že došlo k zmenšeniu majetku poškodeného. Skutočná škoda teda predstavuje náklady vyjadrené v peňažnej forme, ktoré sú potrebné na uvedenie do pôvodného stavu alebo aj náklady, ktoré boli navyše vynaložené v porovnaní so stavom, ktorý by tu bol bez škodnej udalosti.

111. Pod ušlým ziskom rozumieme taký dôsledok škodnej udalosti v majetkovej sfére poškodeného, ktorého dôsledkom je to, že nedôjde k zväčšeniu majetku poškodeného, ku ktorému by došlo nebyť škodnej udalosti. Za ušlý zisk je možné považovať iba reálne (nie fiktívne) určenie ušlého zisku. Nestačí preto iba určenie toho, čo ušlo, ale ušlým ziskom môže byť iba to, o čo sa nezväčšil majetok. Musí teda dôjsť k odpočítaniu nákladov, ktoré by bolo potrebné dosiahnuť na dosiahnutie zisku vynaložiť, vrátane zohľadnenia prípadných daňových povinností poškodeného. Ušlý zisk je teda ujmou spočívajúcou v tom, že u poškodeného v dôsledku škodovej udalosti nedošlo k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa tak dalo očakávať s ohľadom na pravidelný priebeh vecí. Ušlý zisk sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného, ale stratou očakávaného prínosu. Výška ušlého zisku podnikateľa je daná rozdielom medzi celkovým príjmom z podnikania a nákladmi potrebnými na dosiahnutie tohto príjmu.

112. Ušlý zisk ako druh majetkovej ujmy (škody) spočíva v nedosiahnutí toho, čoho by poškodený pri neexistencii škodnej udalosti za normálnych okolností, pri pravidelnom behu vecí, dosiahol. Ušlý zisk teda znamená stratu očakávaného prínosu. Pri posudzovaní ušlého zisku nepostačuje len pravdepodobnosť zvýšenia majetku poškodeného v budúcnosti, ale musí byť stanovené naisto, že pri pravidelnom behu vecí, pokiaľ by nebolo protiprávneho konania škodcu, mohol poškodený dôvodne očakávať zvýšenie svojho majetku. Pri výške ušlého zisku je určujúce, akému majetkovému prospechu, ku ktorému malo reálne dôjsť, zabránilo konanie škodcu, resp. o aký reálne dosiahnuteľný (nie hypotetický) prospech poškodený prišiel. Je teda nutné vychádzať z čiastky, ktorú by v predmetnom období za obvyklých podmienok poškodený získal s prihliadnutím na náklady vynaložené na dosiahnutie tohto zisku, prípadne na náklady na dosiahnutie tohto zisku potrebnými (rozsudok NS SR sp. zn. 5MCdo/1/2011).

113. Súd mal za to, že tak ako žalobca vyčíslil svoju majetkovú ujmu, kedy ju žiadal priznať vo výške náhrady minimálnej mzdy v národnom hospodárstve za každý mesiac trvania trestného stíhania, spolu 21.510,- Eur, nemožno hodnotiť ako skutočnú škodu tak ako má na mysli právna teória. Takýto výpočet škody násobením minimálnej mzdy v národnom hospodárstve počtom mesiacov trvania trestného stíhania však nevyplýva zo žiadneho zákonného ustanovenia a takto vyrátanú škodu nemožno stotožňovať s nákladmi vyjadrenými v peňažnej forme, ktoré by boli potrebné na uvedenie do pôvodného stavu alebo aj nákladmi, ktoré boli navyše vynaložené v porovnaní so stavom, ktorý by tu bol bez škodnej udalosti.

114. Žalobca napriek vyššie citovanému vyčísleniu majetkovej ujmy túto označoval aj ako ušlý zisk a odvíjal nielen výpočtom minimálnej mzdy násobenej počtom mesiacov trvania trestného stíhania, ale aj od daňových priznaní, kedy uviedol, že tieto jednoznačne prezentujú pokles jeho príjmov ich porovnaním pred začatím trestného stíhania, počas neho a po skončení trestného stíhania. Súd si k tomu dovoľuje poznamenať, že súd v rámci celého konania mal k dispozícii iba daňové priznania za roky 2003 až 2006, žiadne ďalšie daňové priznania obsahom spisu neboli, čo bolo stranám sporu oznámené niekoľkokrát. Súd uvedenú skutočnosť oznámil najskôr na pojednávaní dňa 9.12.2014, kedy žalobca následne uviedol, že tieto daňové priznania stačia a z nich nech súd určí výšku majetkovej ujmy. Na pojednávaní dňa 20.11.2015 žalobca originály daňových priznaní za rok 2002 až 2010 síce predložil, avšak iba k nahliadnutiu. Aj napriek tomu, že súd mu v závere predmetného pojednávania

povinnosť predložiť listinné dôkazy a vyjadrenia, na ktoré odkazoval v priebehu pojednávania, v lehote 30 dní uložil, žalobca tak neučinil. Súd opätovne uvedenú skutočnosť oboznámil aj na pojednávaní dňa 13.8.2020, kedy však žalobca na otázku súdu ohľadom doplnenia dokazovania, reagoval tak, že žiadne ďalšie návrhy vykonanie dokazovania nemá a tieto v konaní nepredložil. Vzhľadom na tieto skutočnosti s prihliadnutím na tzv. prejednanciu zásadu, ktorou sa sporové konanie riadi, súd mohol vychádzať iba z daňových priznaní a z obsahu spisu, ktoré mal v čase rozhodovania k dispozícii.

115. Súd opätovne uvádza, že si je vedomý, odôvodnenia bodu 20. uznesenia Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co/186/2018-576 zo dňa 20.11.2018, kde je uvedené, že „v ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie zabezpečiť si dostatočný skutkový podklad pre posúdenie dôvodnosti základu a výšky uplatneného nároku žalobcu a k tomu umožní stranám uplatniť eventuálne ďalšie prostriedky procesného útoku a procesnej obrany a po prípadnom doplnení dokazovania, výlučne na základe návrhov strán, súd prvej inštancie vo veci opätovne rozhodne“. Ako vyplýva z citácie predmetného bodu uznesenia odvolacieho súdu a zároveň aj z teórie práva, doplnenie dokazovania nemohol a nemôže vykonať súd sám z vlastnej iniciatívy, ale len na základe návrhov strán. Žalobca na pojednávaní dňa 13.8.2020 na výslovne položenú otázku súdu pred ukončením dokazovania, či má ďalšie návrhy na jeho doplnenie, tento uviedol, že nemá. Súd teda postupoval v súlade s inštrukciou Krajského súdu v Košiciach obsiahnutou v predmetnom bode 20. uznesenia, kedy vyzval na predloženie ďalších dôkazov, ktoré sú jedným z prostriedkov procesného útoku či procesnej obrany, pričom tieto žalobcom predložené ani označené neboli. Vzhľadom na to tvrdenie žalobcu, že od roku 2006 jeho príjmy nepresiahli viac ako 3.000 - 4.000 Eur ročne, neboli nijako preukázané, čím žalobca neuniesol dôkazné bremeno o vzniku škody predstavujúcej pokles jeho príjmov za roky 2007 a nasledujúce, t.j. počas a po skončení trestného stíhania. Toto ostalo len v rovine jeho tvrdení. Vzhľadom k tomu súd nároku žalobcu na vyplatenie majetkovej ujmy - skutočnej škody či ušlého zisku nevyhovел, pretože nebol riadne preukázaný jeho vznik na strane žalobcu.

116. Súd v neposlednom rade zisťoval splnenie aj ďalšej podmienky potrebnej na priznanie nároku na náhradu škody titulom zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci - príčinnú súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím štátu.

117. V právnej teórii sa vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) označuje ako priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nezákonným rozhodnutím resp. nesprávnym úradným postupom a škodou, resp. vznikom nemajetkovej ujmy vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Právnym posúdením je vymedzenie, medzi akou ujmou (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie vzniku zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je náhrada požadovaná. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmou poškodeného (pokiaľ vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne) sa zisťuje príčinná súvislosť. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku; časová súvislosť ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti (porovnaj R 21/1992). Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.6.2010, sp. zn. 5Cdo126/2009).

118. Žalobca v konaní tvrdil, že vznesenie obvinenia dňa 6.9.2006 a následné trestné stíhanie trvajúce do 10.10.2012 malo negatívne následky okrem iného v podobe absolútnej straty klientely a z toho plynúcej absolútnej straty príjmov, ktoré následky žalobca žiadal odčiniť v tomto konaní priznaním nároku na majetkovú ujmu (skutočnú škodu / ušlý zisk).

119. Z vykonaného dokazovania a to najmä z predložených daňových priznaní za roky 2003-2006 mal však súd preukázané, že k strate klientely a príjmov na strane žalobcu muselo dôjsť už pred vznesením obvinenia dňa 6.9.2006. Vyplýva to z obsahu uvedených daňových priznaní, kedy pokles jeho príjmov bol rapídny už v rokoch 2004 a 2005, t.j. za roky predchádzajúce nezákonnému rozhodnutiu o vznesení obvinenia zo dňa 6.9.2006. Konkrétne v roku 2004 príjmy žalobcu klesli o 207.000,- Sk oproti roku 2003 a v roku 2005 príjmy žalobcu klesli o 280.000,- Sk oproti roku 2004. Naopak v roku 2006 príjmy žalobcu stúpili o 63.000,- Sk.

120. Z vykonaného dokazovania z rozsudku Okresného súdu Košice I. sp. zn. 40C/226/2014 ako aj oznámenia SAK bolo zároveň preukázané, že žalobca vykonával prácu advokáta od 1.6.1990. V období od 10.9.2004 Slovenská advokátska komora pozastavila výkon advokácie žalobcu z dôvodu začatia iného trestného stíhania žalobcu pre trestný čin útoku na verejného činiteľa sudcu Okresného súdu Košice I. JUDr. Gábora v jednočinnom súbehu s trestným činom vydierania, pričom tento výkon advokácie mal žalobca pozastavený až do dňa 2.6.2006. Od 3.6.2006 začal žalobca advokáciu vykonávať opätovne. Následne dňa 6.9.2006 bolo voči žalobcovi vznesené ďalšie obvinenie za zločin marenia spravodlivosti formou účasti. Žalobca v období od 3.6.2006 a to aj v čase vznesenia obvinenia dňa 6.9.2006 bol činným advokátom zapísaným v zozname Slovenskej advokátskej komory až do 30.4.2009, kedy bol vyčiarknutý z dôvodu neplatenia príspevkov.

121. Súd uvedené skutočnosti vyhodnocoval jednotlivo ako aj vo vzájomnej súvislosti a mal za to, že k poklesu príjmov a strate klientely žalobcu došlo v prvom rade v súvislosti s trestným stíhaním začatým voči nemu v roku 2004 a následným pozastavením výkonu advokácie dňa 10.9.2004. Je predsa pochopiteľné, že ak advokát má pozastavený výkon advokácie, nemôže poskytovať právne služby tak existujúcim klientom ako aj novým klientom a z tohto dôvodu je samozrejímavý aj pokles príjmov na jeho strane. Uvedené plne korešponduje s predloženými daňovými priznaniami, z ktorých je tento pokles príjmov za roky 2004 a 2005 evidentný. Avšak za rok 2006 je už v príjmoch žalobcu určitý nárast oproti príjmom v roku 2005, čo korešponduje zas so skutočnosťou, že žalobca právne služby ako advokát opätovne poskytoval od 3.6.2006. I keď sa javí ako logické, že existencia trestného stíhania voči osobe advokáta, môže mať za následok obmedzenie počtu klientov a z toho plynúci pokles v príjmoch advokáta, žalobca v tom konkrétnom prípade, kedy voči nemu boli vedené dve trestné stíhania súbežne a k strate klientely a poklesu príjmov došlo už prvotne pozastavením výkonu advokácie v súvislosti s prvým trestným stíhaním z roku 2004, mal súdu bez pochyb preukázať, že aj toto druhé trestné stíhanie malo ním tvrdý vplyv na jeho profesijnú činnosť. Nakoľko daňové priznanie za rok 2006 nepreukazuje pokles príjmov, práve naopak ich zvýšenie, z uvedeného bez ďalšieho nemožno vyvodit' záver, ktorý tvrdí žalobca o jednoznačnom a nespochybniteľnom vplyve uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 6.9.2006 na jeho príjem, ktorý vyústil do straty klientely a straty príjmu z výkonu advokácie. Zároveň nakoľko daňové priznanie za roky 2007 a nasledujúce, prípadne aj iné k tejto skutočnosti relevantné dôkazy, neboli súdu predložené či označené, súd tak jednoznačne nemohol dospieť k záveru, ktorý tvrdil žalobca, že práve z dôvodu trestného stíhania začatého v roku 2006 došlo na jeho strane k absolútnej strate klientely a absolútnej strate príjmov. Žalobca tak v konaní nepreukázal bez pochyb príčinnú súvislosť medzi začatým trestným stíhaním voči jeho osobe v roku 2006 a ním tvrdenu stratou klientely a straty príjmu z výkonu funkcie advokáta.

122. Aj keď žalobca mal za roky 2005 a 2006 tzv. nulové daňové priznanie (t.j. príjmy mínus výdavky s odčítaním odpočítateľných položiek predstavovali nulu), uvedené daňové výsledky bez ďalších podporných dôkazov o strate klientely nemožno automaticky ešte považovať za ušlý zisk na strane žalobcu oproti predchádzajúcim rokom 2003 a 2004. Súd v tomto nemohol opomenúť žalovaným namietanú skutočnosť, že advokácia je slobodným povolaním, kedy je na advokátovi, či výkon advokácie a v akom rozsahu bude reálne aj vykonávať. Je zrejmé, že žalobca nemôže súdu preukázať, koľko klientov by ho bolo bývalo oslovilo s požiadavkou o poskytnutie právnej služby, avšak žalobca v konaní nepreukázal ani len to, že už existujúci klienti sa od neho odvracali a žalobca strácal klientelu. Z tohto pohľadu bolo opätovne iba na žalobcovi, aby súdu preukázal, že práve z dôvodu vznesenia obvinenia v roku 2006 mu vznikala škoda spočívajúca v tom, že sa od neho klienti odvracali, ukončovali žalobcom poskytované právne zastúpenie (a to nielen na základe paušálnych zmlúv o poskytovaní právnych služieb, ale napríklad aj právne zastúpenie na základe individuálnych plných mocí) a toto malo vplyv na pokles jeho príjmov. Ako tu už bolo uvedené, pre vyhodnotenie ušlého zisku nepostačuje len pravdepodobnosť zvýšenia majetku poškodeného v budúcnosti, ale musí byť stanovené naisto, že pri pravidelnom behu vecí, pokiaľ by nebolo protiprávneho konania škodcu, mohol poškodený dôvodne očakávať zvýšenie svojho majetku. Žalobca tak neučinil, táto ním uvádzaná okolnosť o strate klientely zostala len v rovine jeho tvrdení a preto súd musel konštatovať, že nebola naplnená základná podmienka pre priznanie náhrady škody a to príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci a vznikom škody v podobe skutočnej škody či ušlého zisku.

123. Na základe uvedených skutočností súd potom z dôvodu nepreukázania základných podmienok pre priznanie náhrady škody - vzniku majetkovej škody a príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím

orgánu verejnej moci a vznikom majetkovej škody, tomuto nároku žalobcu nemohol vyhovieť a v tejto časti žalobu zamietol.

124. Ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. zakladá nárok poškodeného na náhradu nemajetkovej ujmy a to bez ohľadu na to, či zároveň vznikla škoda (skutočná škoda či ušlý zisk). Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej, než majetkovej sféry poškodeného (nie je spojená so znížením majetkového stavu, či jeho nezvýšením, hoci bolo predpokladané) a vedľa nepriaznivých dôsledkov vyvolaných neprimeranou dĺžkou súdneho konania, môže zahŕňať aj iné negatívne dopady nesprávneho úradného postupu, či nezákonného rozhodnutia, najmä do osobnostnej integrity poškodeného. Peňažná kompenzácia je v zákone označená za spôsob subsidiárneho odškodnenia, ktoré nastupuje vtedy, ak nie je možné vzniknutú nemajetkovú ujmu nahradiť inak, t.j. kedy dostačujúcim prostriedkom nápravy by nebolo len obyčajné konštatovanie porušenia práva.

125. Je nepochybné, že trestné stíhanie fyzickej osoby, najmä ak je obvinená zo závažného trestného činu, predstavuje závažný zásah od osobnostných práv fyzickej osoby. Ľudská dôstojnosť predstavuje najvyššiu hodnotu v základoch celého právneho systému i ústavného poriadku a je možné ju preto považovať za konečný účel právneho poriadku. Každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje spoločenský, pracovný a osobný život stíhaného, a to bez ohľadu na jeho výsledok, teda aj je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy najmä v takom prípade, ak sa preukáže, že bolo od začiatku nezákonné; ide o zodpovednosť absolútne objektívnu a za výsledok trestného konania vo veci samej, čím je založená zodpovednosť štátu za škodu obvineného spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia. Zákon neupravuje žiadnu podmienku, na základe ktorej by bolo možné hodnotiť psychickú nepohodu žalobcu, či spoločenskú stigmatizáciu ako okolnosti spôsobené žalobcom samotným. Akákoľvek psychická nepohoda, či spoločenská stigmatizácia súvisí s nezákonným trestným stíhaním a je nutné ju vyhodnotiť ako dôsledok pochybenia žalovaného.

126. Iba závažná ujma odôvodňuje priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch a za takú je považovaná ujma, ktorú by z objektívneho hľadiska a nie z hľadiska subjektívnych pocitov dotknutého vzhľadom na okolnosti a intenzitu zásahu, jeho dopad a dôsledky a jeho trvanie považovala za značnú každá iná fyzická osoba v danom mieste a čase a v tej istej situácii, spoločenskom postavení atď. (NS SR sp. zn. 4Cdo/81/2011).

127. Za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzita zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu závažnú. Rozhodujúce je však objektívne hľadisko a nie subjektívne pocity, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase vnímala aj každá iná fyzická osoba (NS 5Cdo 201/2013).

128. V náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 754/2016 tento súd konštatoval, že v týchto prípadoch (rozumej prípady náhrady nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z.) je potrebné zohľadniť medzi takýmito kritériami jednak povahu trestnej veci, dĺžku trestného stíhania a predovšetkým dopady trestného stíhania do osobnostnej sféry poškodeného osoby (následky v osobnostnej sfére poškodeného), ako aj okolnosti, za ktorých k nemajetkovej ujme došlo. Za pomoci týchto kritérií ustálená výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch musí však súčasne najmä zodpovedať všeobecne zdieľanej predstave spravodlivosti a slušnosti (obdobne rozsudok veľkého senátu Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 z 27. júna 2012). Inak povedané, určenie výšky nemajetkovej ujmy má byť vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu v súlade s požiadavkou spravodlivosti (Najvyšší súd SR rozsudok sp. zn. 7 Cdo 145/2011 z 12. decembra 2012).

129. I keď výška zadosťučinenia (nemajetkovej ujmy) v peniazoch je predmetom úvahy súdu, jeho úvaha sa musí opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská. Nemožno priznávať neprimerané, či dokonca tak premrštené sumy, ktoré by vo svojich dôsledkoch viedli k bezdôvodnému obohacovaniu sa a ktoré by napríklad pri porovnaní „odškodnenia“ zásahu do práva na ochranu osobnosti s „odškodňovaním“ zásahov do iných základných práv zaručených Ústavou Slovenskej republiky mohli niektoré ujmy na iných základných právach (napríklad ujmy na zdraví či dokonca živote) bagatelizovať (NS SR sp. zn. 4 Cdo 171/2005).

130. Danou problematikou sa Najvyšší súd SR zaoberal aj v rozhodnutí z 31. júla 2012 sp. zn. 6 Cdo 37/2012, v ktorom dospel k záveru, že súd je povinný vo svojom rozhodnutí zdôvodniť a vyrovnáť

sa s relevantnými argumentmi účastníka o neprimeranosti odškodnenia aj s prihliadnutím na rozsah odškodnenia v iných, prejednávanej veci obdobných veciach; v tomto rozhodnutí dovolací súd poukázal na nález ústavného súdu zo 6. decembra 2006 sp.zn. III. ÚS 147/06 a tiež na rozsudok ESLP zo 17. júla 2012 v prípade Winkler proti Slovenskej republike.

131. V rozhodnutí najvyššieho súdu z 30. septembra 2013 sp. zn. 6 MCdo 15/2012 dospel súd k záveru, podľa ktorého určenie výšky primeranej náhrady nemajetkovej ujmy nie je záležitosťou voľnej úvahy, ktorá by nepodliehala žiadnemu hodnoteniu; jej základom je zistenie skutkových okolností, ktoré súdu umožnia úvahu na určitom kvalitatívnom posúdení základných súvislostí. Treba, aby súdy v súvislosti s tým vzali do úvahy aj iné hmotnoprávne predpisy upravujúce odškodnenie, napríklad zákon č. 215/2006 Z.z., v zmysle ktorého v prípade, že trestným činom bola spôsobená smrť, má poškodený nárok na vyplatenie odškodnenia v sume päťdesiatnásobku minimálnej mzdy; pri trestnom čine znásilnenia, sexuálneho násillia alebo sexuálneho zneužívania za spôsobenú morálnu škodu stanovuje limit odškodnenia vo výške desaťnásobku minimálnej mzdy. Súd sa musí zaoberať napríklad aj otázkami, v čom je nemajetková ujma žalobcu v jeho spoločenskom, pracovnom, rodinnom živote spôsobená nezákonným rozhodnutím väčšia v porovnaní so smrteľným následkom trestného činu, respektíve s morálnou škodou spôsobenou trestným činom znásilnenia, sexuálneho násillia alebo sexuálneho zneužívania.

132. V ďalšom rozhodnutí zo 7. augusta 2018 sp. zn. 3 Cdo 7/2017 najvyšší súd pri riešení predmetnej otázky poukázal na judikatúru ESLP, podľa ktorej náhrada nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch musí byť rozumne primeraná utrpenej ujme na povesti (napr. Tolstoy Miloslavsky v. Spojené kráľovstvo). ESLP konštatoval, že pri určovaní výšky náhrady ujmy treba vychádzať z dôkazov preukazujúcich výšku ujmy (napríklad Flux v. Moldavsko, Steel a Morris v. Spojené kráľovstvo). Okrem toho ESLP vyjadril názor, podľa ktorého výška náhrady v konkrétnom prípade musí zohľadňovať výšku náhrady priznávanú vnútroštátnymi súdmi v iných prípadoch týkajúcich sa poškodenia dobrej povesti (napríklad Público - Comunicacáo Social, S. A. v. Portugalsko). Napokon ESLP zdôraznil, že pri určovaní výšky náhrady za porušenie osobnostných práv musí byť zohľadnená výška náhrady, ktorá je priznávaná za telesné zranenia alebo ktorá je priznávaná obetiam násilných činov, pričom náhrada za porušenie iných osobnostných práv by nemala bez existencie závažných a dostatočných dôvodov prevyšovať maximálnu výšku náhrady priznávanú za telesné zranenia alebo násilné činy (napr. Ittalehti a Karhuvaara v. Fínsko).

133. V rozhodnutí najvyššieho súdu z 24. júla 2018 sp. zn. 3 Cdo 19/2018 najvyšší súd konštatoval, že určenie maximálnej hranice náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení zákona č. 412/2012 Z.z.) tak, aby priznaná náhrada nebola vyššia ako náhrada za ujmu, ktorú utrpeli obeť trestných činov, je pokračovaním v už nastolenom trende legislatívnych úprav pod vplyvom rozhodnutí ESLP. V tomto rozhodnutí dovolací súd vo vzťahu k predmetnej otázke poukázal na judikatúru ESLP (Tolstoy Miloslavsky v. Spojené kráľovstvo; Flux v. Moldavsko, Steel a Morris v. Spojené kráľovstvo; Público - Comunicacáo Social, S. A. v. Portugalsko; Ittalehti a Karhuvaara v. Fínsko).

134. Súd pri určovaní konkrétnej výšky náhrady nemajetkovej ujmy musia vždy zohľadňovať nielen primeranosť k iným finančným kompenzáciám, ale naďalej prihliadať na zákonné kritériá, a to najmä na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení (§ 17 ods. 3 písm. a/ až d/ a ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z.) (Najvyšší súd SR sp. zn.: 2Cdo/68/2017 zo dňa 31.1.2019).

135. Pri úvahách o určení primeranej výšky náhrady nemajetkovej ujmy súd teda prihliadol na vyššie citované závery o potrebe určiť primeranú výšku náhrady spôsobenej nezákonným rozhodnutím v súlade s kritériami uvedenými v § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. samozrejme pri náležitom zohľadnení iných právnych predpisov slovenského právneho poriadku upravujúcich odškodnenie, a zároveň túto posúdil aj v kontexte s rozhodnutiami ESLP a ústavného súdu.

136. Súd musel súhlasiť s argumentáciou žalobcu, že v demokratickom a právnom štáte nemôže nastať situácia, kedy sa voči určitej osobe vedie trestné stíhanie, kedy je takáto osoba vystavená neustálym procesným úkonom zo strany orgánov činných v trestnom konaní, toto sa skončí oslobodzujúcim

rozsudkom, pričom takejto osobe, napriek tomu, že bola po celú uvedenú dobu vystavená stresu, úzkosti a frustrácii, nebude priznané odškodnenie nemajetkovej ujmy.

137. Primárnou funkciou náhrady nemajetkovej ujmy je funkcia satisfakčná, čo znamená primerané, s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu optimálne a tým účinné vyváženie a zmiernenie nepriaznivého následku neoprávneného zásahu. Vzhľadom na to, že nemajetková ujma vzniknutá porušením osobnostných práv sa vo všeobecnom zmysle slova ani nedá odškodiť a jej rozsah nie je možné ani exaktne kvantifikovať a vyčíslieť, namiesto nej je možné len poskytnutie zadosťučinenia. Pokiaľ ide o vyjadrenie miery, akou bola zásahom znížená dôstojnosť alebo vážnosť osoby v spoločnosti, treba vychádzať z následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom či inom prostredí fyzickej osoby.

138. Kritériá, na ktoré súd prihliadal pri určení výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, sú uvedené v § 17 ods. 3 cit. zákona. Ide o normu s relatívne neurčitou hypotézou, ktorá vyžaduje, aby súd s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu sám vymedzil okolnosti významné pre určenie výšky náhrady. Súd tak prihliada najmä na dopad nezákonného rozhodnutia do osobnostnej sféry poškodeného, nepriaznivost' jeho vplyvu na povest' poškodeného, jeho doterajší spôsob života a podobne. Výpočet je demonštratívny a nevylučuje, aby sa prihliadlo aj na iné okolnosti, pokiaľ budú považované za porovnateľne závažné. Je potrebné brať do úvahy aj závažnosť sporu pre účastníka samotného. Z uvedeného potom vyplýva, že nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy nemožno vyvodiť automaticky už zo samotnej existencie nezákonného rozhodnutia.

139. Nemajetková ujma vzniká samotným porušením základných práv a slobôd fyzickej osoby nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Ide o stav mysle poškodenej osoby, ktorý sa preukazuje empaticky, a to určitým vcítením sa do pozície trestne stíhaného človeka. Hoci možnú ujmu v dôsledku trestného stíhania na základe nezákonného rozhodnutia spočívajúcu v neistote, obavách, frustrácii poškodeného ohľadne výsledku konania je možné objektívne prezumovať, pretože každá fyzická osoba v podobnej situácii by ju objektívne pocítovala, avšak posudzovanie, či ide o ujmu nepatrnú alebo značnú v zmysle kritérií upravených v ustanovení § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., je už ale predmetom ďalšieho dokazovania, kedy je na poškodenom, aby svoje tvrdenia o existencii takých relevantných skutočností, ktoré umocňujú hĺbku zásahu alebo významne ovplyvňujú jeho životnú situáciu v konaní hodnoverne preukázal.

140. K žalobcom uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy súd poukazuje na ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. a právne uzatvára, že v prejednávanej veci by samotné konštatovanie porušenia práva nebolo dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu vzniknutú u žalobcu. Trestné stíhanie žalobcu trvalo celkovo 6 rokov, 1 mesiac a 5 dní, kedy bol stíhaný zo skutku, za ktorý mu hrozilo odsúdenie za zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 Trestného zákona. Súd mal za to, že v prípade žalobcu, samotné konštatovanie porušenia práv žalobcu nie je možné považovať za dostatočné vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci, ktorými bola najmä dĺžka trestného stíhania. Trestné stíhanie v takej dĺžke nemožno považovať za primerané a preto ani nie je spravodlivé „vybaviť“ ho len deklaráciou o porušení práv (či inou, nepeňažnou formou kompenzácie). V neposlednom rade bolo potrebné prihliadnuť aj na osobu žalobcu, ktorý bol v tom čase činným advokátom, od ktorého sa automaticky očakáva dodržiavanie zákonov a ktorý by v prípade odsúdenia úplne stratil možnosť vykonávať výkon povolania advokáta, pretože jednou z podmienok pre výkon advokácie je bezúhonnosť. Z tohto dôvodu súd musel konštatovať, že ujmu žalobcu nemožno odčiniť inak ako poskytnutím náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

141. S prihliadnutím na objektívne hľadisko tohto prípadu je evidentné, že následky, ktoré nastali na strane žalobcu, t.j. zásah do jeho osobnostných práv, pocity úzkosti, frustrácie, obavy z niekoľkoročného čakania na výsledok trestného stíhania sú objektívneho charakteru a určite by takéto následky v podobnej situácii pocítovala aj iná fyzická osoba. Avšak k tomu je potrebné prihliadnuť aj na iné konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu (a teda aj tohto), kedy zvýšený význam a vplyv nezákonného trestného stíhania na osobu poškodeného musí poškodený v konaní nielen tvrdiť, ale aj spoľahlivo doložiť a to najmä vtedy, ak následky v rodinnom, pracovnom či spoločenskom živote poškodeného nemôžu byť totožné s následkami inej fyzickej osoby v rovnakej resp. podobnej situácii.

142. Súd v zmysle vyššie uvedeného mal za to, že nezákonné trestné stíhanie voči žalobcovi nepochybne predstavuje zásah žalovaného do osobnostných práv žalobcu, objektívne spôsobilý zasiahnuť do cti, povesti a ľudskej dôstojnosti. Žalobca po dobu trestného stíhania sa musel podrobovať úkonom orgánov činných v trestnom konaní a následne pred súdom, čo určite muselo vyvolať uňho pocity úzkosti, frustrácie a obavy z výsledku trestného stíhania a to po neprimerane dlhú dobu viac než 6 rokov. U žalobcu to bolo umocnené ešte aj tým, že ako advokát bol známy v právnických kruhoch a existencia trestného stíhania voči jeho osobe nemohla byť prijímaná kolegami z právnického prostredia pozitívne. Zároveň obava z výsledku trestného konania tu musela byť prítomná vo väčšom rozsahu než u bežnej osoby, nakoľko právoplatným odsúdením by žalobca stratil status bezúhonnosti, čo je jednou z podmienok výkonu povolania advokáta a teda by úplne stratil možnosť sa živiť spôsobom dovtedy obvyklým. Na psychický tlak zo straty možnosti vykonávať prácu advokáta, t.j. povolanie, na ktoré sa pripravoval dlhoročným štúdiom a ktoré následne žalobca vykonával od roku 1990, súd potom v konaní taktiež prihliadol. V neposlednom rade aj pobyt v cele predbežného zadržania ako obmedzenie jeho osobnej slobody a následné predvedenie pred sudcu prípravného konania počas bežného pracovného dňa, kedy v budove súdu boli kolegovia z advokácie či iné súdne osoby, ktoré poznajú žalobcu, muselo mať negatívny vplyv na psychiku žalobcu, kedy sa tento ocitol tzv. na „druhej strane“ v pozícii obvineného, čo jednoznačne muselo mať dopad na jeho česť, povesť advokáta a celkovo ľudskú dôstojnosť. Nakoľko žalobca nežiadal a nešpecifikoval, akú sumu žiada konkrétne za obmedzenie osobnej slobody v cele predbežného zadržania od 6.9.2006 do 9.9.2006, súd uvedené nemohol sám určiť bez konkrétneho návrhu žalobcu a k okolnostiam ohľadom obmedzenia osobnej slobody prihliadal komplexne pri rozhodovaní o celkovej výške nemajetkovej ujmy v zmysle prednesu žalobcu na pojednávaní dňa 13.8.2020, kedy uviedol, že celé trestné stíhanie a v rámci neho vydané rozhodnutia či opatrenia považuje za nezákonné.

143. Pri rozhodovaní o nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy teda prihliadol na osobu poškodeného ako advokáta činného od roku 1990, jeho spoločenské postavenie v právnických kruhoch, jeho doterajší život a výkon práce, jeho česť, povesť a ľudskú dôstojnosť, a to s prihliadnutím aj na dĺžku trestného stíhania žalobcu. Žalobca však za negatívne následky označoval aj absolútnu stratu klientely, opakovanú vynútenú zmenu sídla kancelárie, smrť jeho matky, následky na život jeho rodiny a okruh blízkych, pričom žiadne dôkazy k predmetným skutočnostiam neprodukoval s odôvodnením, že nemajetková ujma sa nedokazuje. Súd sa týmto argumentom žalobcu úplne nestotožnil a opätovne poukazuje na judikatúru a odôvodnenie v bodoch 128.-134. tohto rozsudku.

144. Čo sa týka straty klientely a straty príjmov, súd odkazuje na svoje odôvodnenie uvedené v bode 119.-123. tohto rozsudku, na ktorom zotráva. Čo sa týka následku v podobe vynútenej zmeny sídla kancelárie, žalobca k tomuto neprodukoval žiaden dôkaz v podobe napr. nájomných zmlúv na prenájom si nových priestorov sídla jeho advokátskej kancelárie. Preto skutočnosť, že žalobca opakovane menil sídlo kancelárie a to v dôsledku trestného stíhania začatého voči jeho osobe v roku 2006, nebola preukázaná. Ak žalobca ako dôkaz o nevyhnutnosti zmeny sídla kancelárie označoval daňové priznania, takýto dôkaz nepostačuje, lebo sám osebe nie je spôsobilý uvedenú skutočnosť preukázať. Žalobca v konaní neprodukoval žiaden iný dôkaz, z ktorého by bolo zrejmé, že si nemohol dovoliť platiť nájom a v akej výške oproti nájmu na nejakej ďalšej adrese sídla kancelárie, kde ako tvrdil, bol nútený sa presťahovať.

145. V otázke vplyvu trestného stíhania vedeného voči žalobcovi v rokoch 2006-2012 na smrť jeho matky súd považuje za potrebné uviesť, že i keď pri štandardných vzťahoch medzi deťmi a rodičmi, je možné predpokladať, že rodičia zdieľajú starosti detí, avšak v tomto konkrétnom prípade žalobca neprodukoval v konaní žiaden dôkaz o úrovni vzťahov medzi ním a matkou, o tom, ako uvedenú situáciu vnímala matka žalobcu a aký to malo vplyv na jej osobu, zdravie a život (napr. výpoveďami svedkov resp. zdravotnými záznamami matky preukazujúcimi zhoršenie jej zdravotného stavu v dôsledku trestného stíhania žalobcu, atď.). Taktiež porovnanie veku matky v čase jej smrti s vekom jej sestry nemá vo vzťahu k preukázaniu náhrady škody bez ďalšieho výpovednú hodnotu ku skutočnosti, že práve nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci malo za následok smrť matky žalobcu.

146. Čo sa týka následkov na život jeho rodiny a okruh blízkych, žalobca tieto nijako nešpecifikoval, neuviedol dokonca ani, na ktoré osoby z rodinného kruhu okrem matky (napr. manželka, deti, súrodenci, partnerka, a podobne) malo nezákonné trestné stíhanie negatívny dopad a ako sa uvedený negatívny dopad v kruhu jeho blízkych a rodiny prejavoval, a preto k tomuto tvrdeniu súd nemohol prihliadnuť.

147. Žalobca poukázal aj na skutočnosť, ktorá mala výrazne ovplyvniť následky súvisiace s trestným stíhaním, a ktorou bola medializácia celého prípadu, kedy informácie médiá získali od orgánov činných v trestnom konaní. Je nepochybné a je bohužiaľ smutnou pravdou, že v prípade, ak médiá informujú o tzv. „živých kauzách“, verejnosť aj napriek existencii zásady prezumpcie nevinny má tendenciu sa prikloniť k publikovaným informáciám a prikladať im význam pravdy. Tu je potrebné poukázať na to, že v danom čase (sept. 2006) v médiách odznela iba pravdivá informácia o začatí trestného stíhania voči žalobcovi a preto v tom čase žalobca ani nemohol žalovať médiá za publikovanie nepravdivých informácií.

148. V konaní bola namietaná skutočnosť duplicity tohto nároku s nárokom žalobcu proti štátu titulom ochrany osobnosti, kedy za zásah do osobnostných práv žalobca označil to isté trestné stíhanie vedené proti nemu od 6.9.2006 do 10.10.2012 a zároveň bola namietaná aj skutočnosť duplicity s nárokom titulom náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ktorý bol žalovaný v konaní pôvodne vedenom na Okresnom súde Košice I. pod sp. zn. 40C/226/2014 z dôvodu iného nezákonného trestného stíhania žalobcu vedeného v rokoch 2004-2010. Žalobca k tomuto poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/176/2013. I keď v tomto rozhodnutí Najvyšší súd SR riešil najmä otázku pasívnej legitímácie v konaní o ochranu osobnosti, v ktorom je za zásah do osobnostných práv označené konanie určitého štátneho orgánu, jeho ostatné závery sú použiteľné aj pre tento prípad a to, že režim ochrany osobnosti je postavený na princípe zodpovednosti pôvodcu zásahu za ujmu spôsobenú na chránených osobnostných právach, ako aj to, že nároky vyplývajúce z neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti sú podľa platnej právnej úpravy pojmovo odlišné od nárokov na náhradu škody (na tom nič nemení ani zákon č. 514/2003 Z.z., ktorý predpokladá, že pri odškodňovaní podľa jeho ustanovení môže byť poskytnutá náhrada nielen za škodu a ušlý zisk, ale aj za spôsobenú nemajetkovú ujmu - viď bližšie § 17 ods. 2 tohto zákona). Platná právna úprava dôsledne rozlišuje medzi právom na ochranu osobnosti upraveným v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka a právom na náhradu škody. Medzi týmito dvomi inštitútmi je pojmová a obsahová odlišnosť. Právo na náhradu škody a právo na ochranu osobnosti fyzickej osoby podľa platnej právnej úpravy teda predstavujú dve celkom samostatné práva, ktoré sú podmienené rôznou sférou ochrany zabezpečovanej Občianskym zákonníkom (porovnaj tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. apríla 2011 sp. zn. 4 Cdo 168/2009). Na základe uvedeného dôvodu nemožno automaticky zamietnuť nárok na náhradu škody uplatnenú v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., ak je zároveň z toho istého protiprávneho zásahu uplatnený aj nárok titulom ochrany osobnosti a naopak. Čo sa týka duplicity nároku na náhradu škody uplatnenú v tomto konaní s konaním pôvodne vedeným na Okresnom súde Košice I. pod sp. zn. 40C/226/2014, je zrejmé, že nároky sú uplatnené z dôvodu dvoch súbežne vedených, avšak rôznych trestných konaní voči žalobcovi, ktoré sa časovo prekrývajú za obdobie rokov 2006-2010 a prekrývajú sa aj v otázke následkov do osobnostných práv žalobcu. Ani z tohto dôvodu však nemožno automaticky zamietnuť nárok žalobcu na náhradu škody v tomto konaní, pretože je nutné opätovne zdôrazniť to, že každé trestné stíhanie predstavuje závažný zásah do osobnostných práv fyzickej osoby a ako také nemožno ho nechať bez primeraného odškodnenia, samozrejme za splnenia zákonných predpokladov. Súd však určitú duplicitu týchto dvoch konaní zohľadňoval pri posudzovaní základných podmienok pre vznik zodpovednosti štátu, a to najmä príčinnej súvislosti medzi domnelým vznikom skutočnej škody či ušlého zisku a nezákonným rozhodnutím štátu o vznesení obvinenia zo dňa 6.9.2006.

149. Súd preto pri rozhodovaní o celom nároku vychádzal z vykonaného dokazovania s prihliadnutím ku všetkým vyššie citovaným aspektom stanoveným zákonnou úpravou (zák. č. 514/2003 Z.z.), ustálenou súdnou praxou či judikatúrou, kedy zohľadňoval aj limitáciu vychádzajúcu z hmotnoprávneho predpisu upravujúceho iné odškodnenia - zákon č. 215/2006 Z.z., pričom táto by nemala presiahnuť výšku odškodnenia obetí násilného trestného činu s následkami smrti. V čase rozhodovania súdu tento limit predstavoval sumu 29.000,- Eur (t.j. 50 násobok minimálnej mzdy v roku 2020 - 50 x 580 Eur). Súd mal za to, že aj keď nezákonným trestným stíhaním osoby žalobcu došlo k zásahu do jeho osobnostných práv, ktoré je potrebné vykompenzovať relutárnou satisfakciou, táto ujma sa nemôže rovnať a dosiahnuť maximálny limit odškodnenia obeť násilného trestného činu s následkom smrti a preto mu súd priznal sumu nižšiu.

150. Súd pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy porovnal prípad žalobcu s inými obdobnými prípadmi (všetky z relatívne aktuálneho obdobia), ktoré predstavujú ustálenú prax:
1/ Rozhodnutie KS Banská Bystrica sp. zn. 13Co/50/2018 zo dňa 19.2.2020 - poškodenému bola za cca 6 rokov nezákonného trestného stíhania priznaná suma 10.000 Eur.

2/ Rozhodnutie KS Banská Bystrica sp. zn. 12Co/271/2018 zo dňa 23.1.2020 - poškodenému bola za cca 27 mesiacov nezákonného trestného stíhania priznaná suma 2.700 Eur (100 Eur za každý mesiac). V tomto konkrétnom prípade poškodený pracoval v advokátskej kancelárii a študoval na Právnickej fakulte s cieľom sa zamestnať tam po získaní právnického titulu. V prípade žalobcu však tento nebol iba zamestnancom advokátskej kancelárie, bol dlhé roky samostatným činným advokátom a preto súd mal za to, že odškodnenie u žalobcu musí byť vyššie.

3/ Rozhodnutie NS SR sp. zn. 8Cdo/134/2019 zo dňa 29.10.2019 (dovolenie voči rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/409/2018 zo dňa 26.2.2019 odmietnuté) - poškodenej bola za vyše 3 roky nezákonného trestného stíhania priznaná suma 2.000 Eur. Tu je nutné poukázať na to, že poškodená sa v mieste bydliska zdržiavala len občas, keďže dlhodobo žila v zahraničí a dopad trestného stíhania u nej nespôsobil stratu jej zamestnania, resp. neudržateľnú situáciu pre ňu na pracovisku, ani rozpad rodinných vzťahov či partnerského vzťahu. V prípade žalobcu sa tento zdržiaval v mieste bydliska, stále vykonával prácu advokáta na území Košíc a preto súd mal za to, že odškodnenie u žalobcu musí byť vyššie.

4/ Rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/75/2017 zo dňa 30.9.2019 (dovolenie voči rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/768/2014 zo dňa 28.6.2016 odmietnuté a zamietnuté) poškodenému bola za cca 10 rokov nezákonného trestného stíhania priznaná suma 14.205 Eur s tým, že súd prihliadal na limitáciu v zmysle zákona č. 215/2006 Z.z.. Nakoľko u žalobcu dĺžka nezákonného trestného stíhania bola kratšia, súd mal za to, že odškodnenie žalobcu musí byť nižšie.

5/ Rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/25/2019 zo dňa 20.6.2019, ktorým bol rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 7. augusta 2018 sp. zn. 8 Co 77/2016 vo výroku, ktorým bol potvrdený výrok rozsudku Okresného súdu Bratislava I z 9. septembra 2015 č.k. 5 C 170/2013-126 v spojení s opravným uznesením z 18. januára 2016 č. k. 5 C 170/2013-145 ukladajúci žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy 27.000 Eur za cca 13 rokov nezákonného trestného stíhania zrušený a to z dôvodu, že odvolací súd pri úvahách o určení primeranej výšky náhrady nemajetkovej ujmy neprihliadol na závery najvyššieho súdu o potrebe určiť primeranú výšku náhrady spôsobenej nezákonným rozhodnutím po náležitom zohľadnení iných právnych predpisov slovenského právneho poriadku upravujúcich odškodnenie, zároveň túto neposúdil aj v kontexte s rozhodnutiami EŠLP a ústavného súdu. Uvedené znamená, že Najvyšší súd SR považoval priznanú nemajetkovú ujmu vo výške 27.000 Eur za cca 13 rokov nezákonného trestného stíhania za nadhodnotenú. Nakoľko u žalobcu dĺžka nezákonného trestného stíhania bola kratšia, súd mal za to, že odškodnenie žalobcu musí byť nižšie.

6/ Rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo/66/2018 zo dňa 21.11.2018 (dovolenie voči rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/322/2016 zo dňa 28.3.2017 odmietnuté), kedy bola poškodenému za cca 3 roky nezákonného trestného stíhania priznaná suma 5.000 Eur.

151. Žalobca na podporu svojho nároku odkazoval na skutočnosť o vyplatení náhrady škody JUDr. K. v sume 600.000,- Eur titulom skutočnej škody a v sume 1.000.000,- Eur titulom nemajetkovej ujmy. K tomuto súd musel konštatovať, že automatické priznávanie rovnakých súm za nezákonne vedené trestné stíhanie pre všetky prípady bez poznania konkrétnych detailov ohľadom povahy trestnej veci, dĺžky trestného stíhania, preukázaných dopadov trestného stíhania do osobnostnej sféry žalobcu a okolností, za ktorých k nemajetkovej ujme došlo, nie je možné, pretože primeranosť výšky náhrady škody musí vždy zohľadňovať osobitné okolnosti prípadu, ktorých rozmanitosť nemožno generalizovať pre každého poškodeného rovnako. Súd nemal vedomosť o týchto skutočnostiach v takom rozsahu (povaha trestnej veci, dĺžka trestného stíhania, dopady trestného stíhania do osobnostnej sféry poškodeného), aby mohol aspoň komparačne prípad JUDr. K. použiť pri rozhodovaní o náhrade škody žalobcu. To isté platí aj kauzách a priznaných náhradách iným osobám, ktoré žalobca označil.

152. Súd teda po zohľadnení povahy trestnej veci, dĺžky trestného stíhania, preukázaných dopadov trestného stíhania do osobnostnej sféry žalobcu a okolností, za ktorých k nemajetkovej ujme došlo, považuje priznanú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 Eur za spravodlivú, primeranú a predstavujúcu adekvátny balans medzi bagatelizovaním ujmy na strane žalobcu a priznaním premrštenej neprimeranej sumy nemajetkovej ujmy. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol.

153. Podľa § 232 ods. 2 CSP, ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľným márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak.

154. Podľa § 232 ods. 3 CSP, lehota na plnenie je 3 dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

155. Vzhľadom na súdnu prax z dôvodu potreby vykonania úkonov v súvislosti s uvoľnením finančných prostriedkov štátu, súd určil na plnenie lehotu 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

156. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti s poukazom na citované zákonné ustanovenia súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

157. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

158. Podľa § 256 ods. 2 CSP, ak strana procesne zavinila trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli, súd prizná náhradu týchto trov protistrane.

159. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

160. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

161. Teória hovorí, že pri priznávaní náhrady trov konania je na prvom mieste zásada úspechu, ktorú je potrebné uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia je závislá od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Na druhej strane niekedy strany zámerne výšku sporu nadhodnotia, aby napr. odmena advokáta bola čo najvyššia a podobne. Ako prevencia proti uvedenému je potom vhodným riešením rozhodnutie súdu, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej). Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“ (§ 255 CSP).

162. Tak ako súd už uviedol, nárok žalobcu na náhradu škody bol uplatnený ako nárok na náhradu majetkovej ujmy pôvodne vo výške 600.000 Eur a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy pôvodne vo výške 1.000.000 Eur, ktoré nároky vychádzajú z toho istého protiprávneho konania (nezákonného rozhodnutia) žalovaného, avšak ide o nároky s relatívne samostatným skutkovým a právnym základom. Z uvedeného dôvodu súd na toto delenie na dva samostatné nároky prihliadal aj pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania samostatne.

163. Čo sa týka časti nároku o zaplatenie majetkovej ujmy, súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 v spojení s § 256 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Z pôvodne uplatnenej sumy 600.000 Eur, žalobca procesne zavinil zastavenie konania v rozsahu sumy 578.490 Eur, t.j. časti, ktorú zobral späť v priebehu konania a v prevyšujúcej časti o zaplatenie sumy 21.510 Eur, ktorú súd zamietol, nebol úspešný vôbec. Z uvedeného dôvodu súd priznal žalovanému v časti konania o majetkovú ujmu náhradu trov konania v rozsahu 100%. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalovanému vzniklo minimálne právo na náhradu trov konania za cestovné zamestnanca Ministerstva vnútra SR na pojednávanie dňa 15.7.2014.

164. Čo sa týka časti nároku o zaplatenie nemajetkovej ujmy o trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, avšak s prihliadnutím na argumentáciu v bode 161. a žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%, avšak základom je iba priznaná suma 10.000,- Eur. Súd mal za to, že z pôvodne uplatnenej sumy nemajetkovej ujmy 1.000.000 Eur, žalobca síce zobral návrh späť v časti 900.000 Eur, avšak uvedené bolo len reakciou na návrh žalovaného na zloženie preddavku na trovy konania v zmysle § 141a Občianskeho súdneho poriadku, kedy nezloženie preddavku je sankcionované zastavením konania. Žalobca preto zotrval iba na výške sumy 100.000,- Eur. Súd uvedené vyhodnotil tak, že toto späťvzatie žaloby nemožno dávať za vinu žalobcovi, pretože tento iba reagoval na síce legitímny návrh žalovaného, avšak žalovaný ako subjekt oslobodený od platenia súdnych poplatkov nebol v rovnakej situácii ako žalobca a nemusel zložiť preddavok na trovy konania. Naproti tomu žalobca, ktorý bol fyzickou osobou bez priznaného oslobodenia od súdnych poplatkov, by daný preddavok zložil

musel pod hrozbou zastavenia konania. Z uvedeného dôvodu potom súd pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal iba z úspechu žalobcu v rozsahu 10.000 Eur, čo v konečnom dôsledku je nutné považovať za plný úspech v spore, pretože jeho výsledok závisel od úvahy súdu.

165. Súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania zvažoval aj použitie ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku, ktoré hovorí, že výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

166. V citovanom ustanovení § 257 Civilného sporového poriadku je (podobne ako predtým pri § 150 O.s.p.) fixované moderačné absolučné právo súdu zmierniť dôsledky upravujúcich platenie a náhradu trov konania. Je výrazom toho, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol celú rozmanitosť života, dotvára sa právo sudcovským výkladom. Záver súdu o tom, že je tu splnený predpoklad na priznanie práva na náhradu trov konania (podľa § 255 Civilného sporového poriadku), nevylučuje, aby súd súčasne nedospel k záveru, že sú splnené aj predpoklady na aplikáciu § 257 Civilného sporového poriadku. A tak napriek úspechu vo veci súd skonštatuje, že niektorému z účastníkov konania vzniklo právo na náhradu trov konania, lenže sa mu nepriznalo, pretože bolo treba použiť § 257 Civilného sporového poriadku. K uplatneniu zmiernovacieho práva súdu môže dôjsť s prihliadnutím najmä na rôzne aspekty konkrétneho prípadu. Stáva sa tak vtedy, keď súd dôjde k záveru, že povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z rozmanitých dôvodov, ktoré sama nezavinila, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami.

167. V tomto konkrétnom prípade súd nevidel dôvody hodné osobitného zreteľa tak na strane žalobcu ani žalovaného. Žalovaným v konaní je štát, kde podľa názoru súdu nie je vytvorený priestor na hodnotenie zvláštnych okolností hodných osobitného zreteľa na jeho strane. Súd nevidel dôvody hodné osobitného zreteľa ani na strane žalobcu či už z hľadiska jeho osobnej, sociálnej či finančnej situácie, kedy žalovaný ani netvrdil a nežiadal pri náhrade trov konania prihliadať na ustanovenie § 257 CSP. Naviac súd musí poukázať i na uznesenie Okresného súdu Košice I sp. zn. 34C/119/2012-762 zo dňa 12.6.2020, kde osobná, sociálna a finančná situácia žalobcu bola preskúmaná v súvislosti s jeho návrhom na oslobodenie od súdnych poplatkov, kedy mu však oslobodenie nebolo priznané. Zároveň dôvody hodné osobitného zreteľa súd nevidel ani v charaktere konania, ktoré by odôvodňovalo nepriznanie náhrady trov konania.

168. O konkrétnej výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom.

Poučenie:

Proti výroku o nepripustení zmeny žaloby odvolanie nie je prípustné (ust. § 357 ods. 1 C.s.p. a contrario). Proti ostatným výrokom rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajší súd v troch písomných vyhotoveniach.

Podľa ust. § 359 Civilného sporového poriadku odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa ust. § 363 Civilného sporového poriadku sa v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (ust. § 127 ods. 1 a ods. 2 Civilného sporového poriadku) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ust. § 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 366 Civilného sporového poriadku prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný nespĺní povinnosť uloženú týmto rozhodnutím, môže oprávnený podať návrh na výkon rozhodnutia alebo návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti).